

O nouă gândire, O nouă atitudine, Un nou început

Scânteia

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă, ce lumea o împarte în mizeri și bogați!

Nr. 9 (44) Septembrie 2015 • Publicație lunară de orientare pro-comunistă • Exemplar gratuit

ISSN 2359-7798

ISSN-L 2359-7798

Politic • Economic • Social • Editorial • Extern • Sport

SĂRACI ȘI GOI.
PUNEȚI-NE LA ZID...

De ce nu dați o lege, sau un ordin
Să ne-mpușcați pe toți cei amăriți și goi?
Poate așa scăpăm de sărăcie și de chin,
Noi, cei ce ne hrănim cu pîinea strînsă din gunoi.

Vă sînt mai rude miile de emigranți,
Alți amăriți goniți de foame și războaie,
Cine-i primește pe românii alungați,
Ce dorm pe străzi, acum, în frig și ploaie?

N-avem nimic de împărțit cu cei bătuți de soartă,
Sîntem săraci și știm ce-nseamnă mila,
Dar noi sîntem aici, de ce închideți poarta
Și-atunci cînd ne vedeți vă năpădește sila ?

Spuneți că sînt puține locuri în cămine,
Pentru bătrînii singuri, fără ajutor,
Dar îi primiți pe cei ce vin din țări străine,
Iar noi ne stingem pe marginea trotuarelor.

Vai vouă, boierilor care conduceți țara asta,
Progenituri de ștabi și de hapsîni,
Oricît de grea ne va mai fi năpasta,
N-o să venim la poarta voastră să cerșim.

De ce nu dați o lege, sau o ordonanță,
Puneți-ne la zid și împușcați-ne, voi hoți,
Că ne luați și sfîntul drept la viață,
Dar ați uitat că Dumnezeu ne judecă pe toți.

Dorin Dumitriu - 09.09.2015

CORNELIU VADIM TUDOR NU MAI ESTE. TRIBUNUL A PLECAT
SĂ LE VORBEASCĂ ÎNGERILOR

14 septembrie 2015. Românii, creștini ortodocși, sărbătoresc din calendar **Înălțarea Sfintei Cruci**. Și **Cîrstovul Viilor** – obicei vechi ce dăinuie pe plaiurile românești din vremuri precreștine... La orele dimineții, televiziunile de știri anunțau internarea de urgență a lui **Corneliu Vadim Tudor** la Spitalul Militar din București, din cauza unor complicații respiratorii... Către sfîrșitul după-amiezii, aceleași televiziuni prezentau drept știre-șoc încetarea din viață a Tribunalului în urma unui infarct miocardic masiv...

A fost poet, prozator, publicist, politician și orator. În anul 2000 a fost la mai puțin de un pas pentru a deveni președintele României, țara pe care și-a iubit-o necondiționat... A fost un patriot înflăcărat... Și o enciclopedie vie... A fost uneori criticat pentru răbufnirile

Corneliu Vadim Tudor
(28.11.1949 - 14.09.2015)

temperamentului său vulcanic, pentru sinceritatea și pentru curajul de a spune întotdeauna lucrurilor pe nume... Dar, cel mai mult, a fost iubit de români... Nu cred să existe vreun român care să nu-l fi admirat, chiar și în taină, ori care să nu fi zîmbit măcar o dată ascultîndu-i vorbele de duh... Da, Corneliu Vadim Tudor a fost... Și va rămîne!

L-am întîlnit pentru ultima dată sîmbătă, 12 septembrie 2015, la concertul celebrului **Cor Alexandrov, al Armatei Ruse**, de la Sala Radio din București, amîndoi aflîndu-ne printre invitați. Legat de acest eveniment a fost și ultimul său articol, intitulat tranșant, în stilu-i caracteristic:

O „performanță” a bezmeticei politici americane: ROMÂNII I-AU APLAUDAT PE RUȘI ÎN PICIOARE!

(continuare în pag. 2)

SOCIETATEA SOCIALISTĂ

Este societatea omului nou, a omului onest și drept, în care sărăcia nu poate să existe.

Cuprins:

1. Săraci și goi. Puneți-ne la zid... pag.1
2. Corneliu Vadim Tudor nu mai este. Tribunalul a plecat să le vorbească îngerilor... pag.1
3. Cînd intelectualii își asigură nemurirea prin minciuni... pag.2
4. Cine se teme de întîlnirea cu istoria și, mai ales, de ce ar vrea să îi închidă gura?... pag.3
5. Socialismul reprezintă viitorul Umanității... pag.4
6. Inceputuri în politică, cînd PCdR a continuat să activeze clandestin (3)... pag.5
7. Gînduri persistente la problemele persistente ale României postsocialiste: 1990-2014 (1)... pag.8
8. Pionierii – mîndria României socialiste... pag.9
9. Zeul BAN și viitorul omenirii... pag.11
10. Să nu ne pierdem simțul umorului... pag.12
11. 9 septembrie, Ziua națională a Republicii Populare Democratice Coreene... pag.12
12. Ansamblul Alexandrov- marea și sensibilitatea spiritului rusesc... pag.13
13. Președintele venezuelean a făcut o vizită de stat în China... pag.14
14. La Washington, zile de luptă contra blocadei împotriva Cubei... pag.15
15. Ploile torențiale au făcut ravagii în R. P.D. Coreeană... pag.15
16. Comunicat la moartea lui Corneliu Vadim Tudor... pag.15
17. Tablou de toamnă... pag.16
18. Noi succese sportive pentru președintele Petre Ignatencu... pag.16

(continuare din pag. 1)

Titlul articolului a fost preluat și difuzat, ca prin minune, de toate canalele de știri... dar oare trebuia ca el să moară pentru aceasta?

N-aș fi crezut în ruptul capului că atunci l-am văzut pentru ultima oară în viață... Că își petrecea ultimele zile, chiar ore, de pământean... Că într-un scurt răstimp voi participa la depunerea unei coroane de flori din partea **Partidului Comunist Român**, la Biserica „*Sf. Gheorghe cel Nou*” din capitală... Că îl voi revedea, cu o luminare aprinsă în mână, într-un sicriu, neînsuflețit... Și că îl voi conduce pe ultimul său drum, la Cimitirul „*Ghencea – civil*”...

Astăzi, Corneliu Vadim Tudor nu mai este.

A plecat în ceruri, să le vorbească îngerilor. Despre răutatea, ipocrizia, rapacitatea și setea maladivă de putere a pămîntenilor...

LAUDATOR TEMPORIS ACTI (ELOGIATOR AL TIMPURILOR TRECUTE)

Un foc e Prezentul,
Trecutul e scrum,
Pe cînd Viitorul înoată în fum...
De vise-i plin fumul,
Dar caut și-n scrum:
Sed laudator temporis acti sum!

Ne-nalță Prezentul?
E tare plăcut...

Dar timpul ne-aruncă mereu în trecut;
Ce-i, dar, Viitorul?
Prezentul pierdut?
De ce ne-am nălțat, dacă iar am căzut?

Deci ăsta-i Prezentul –
Scânteia din scrum,
Ce lasă, cînd moare, speranța în fum...
Iluzie e fumul,
Dovada? E-n scrum!
Ne luăm de la toate, pe rînd, rămas bun...

Sed laudator temporis acti sum!

Alexandru Voicu

CÎND INTELECTUALII ÎȘI ASIGURĂ NEMURIREA PRIN MINCIUNI

Cei mai mulți oameni încearcă să clase unele realizări în urma lor. În sfera cunoașterii, unele cît mai originale. Numai că aceasta îi duce pe unii în tărîmul născocirilor. Pe alții, în schimb, nu îi interesează decît succesul în această viață, în principal cel financiar. Dacă pentru obținerea lui trebuie să facă incursiuni în tărîmul născocirilor, le va face. Nu știm în ce categorie intră persoana despre care vom scrie următoarele rînduri, dar știm un lucru: că și-a asigurat nemurirea prin multe minciuni.

La data de 3 august 2015 a murit renumitul „istoric” Robert Conquest. Nu avem căderea să facem judecăți de valoare asupra operei sale, de aceea ghilimelele pot părea abuzive. În schimb s-au găsit unii istorici veritabili care să îi cerceteze cu minuțiozitate operele de căpătîi, iar judecățile lor nu sînt deloc blînde cu „istoricul” nostru. E cunoscut pentru două cărți: *Marea teroare*, despre excluderile din rîndurile PCUS și arestările din anii 1936-1938, și pentru *Recolta necazului*, despre colectivizarea agriculturii și foametea deliberată din Ucraina anilor 1929-1931. Toate cele 20 de cărți ale sale sînt îmbibate de anticomunism, iar într-una, în *Unde a greșit Marx*, se ia la trîntă cu respectivul în arena ideilor.

Niște titluri surprinzătoare de la cineva care în timpul studenției s-a înscris în **Partidul Comunist al Marii Britanii**. Pe timpul celui de-al Doilea război mondial a luptat înflăcărat în funcții călduțe, ferite de front, alături de aliații țării sale, sovieticii. Dar înflăcărarea a început să pălească la cîțiva ani după terminarea războiului. Motivul invocat: nemulțumirea față de ocupația sovietică a Bulgariei învinse, țară în care se întîmplase ca el să servească pe timpul războiului. Unii vor fi tentați să

dea o explicație din domeniul psihiatriei unui asemenea comportament. Noi îl numim simplu: oportunism. Cînd a îmbrăcat haina roșie comunistii erau în ascensiune, cînd și-a lepădat-o începuse Războiul rece.

Nu i-a fost greu să lase posturile călduțe militare și diplomatice și să se apuce de scris. S-a alăturat nou înființatului Departament de cercetare și informare din Ministerul afacerilor externe, cu misiunea de a „*colecta și sumariza informații de încredere despre greșeli ale comuniștilor și sovieticilor, de a le disemina jurnaliștilor, politicienilor și liderilor sindicali apropiați și de a susține financiar sau sub alte forme publicații anticomuniste.*” Nu numai că urmărirea să pună într-o lumină proastă țările socialiste exagerînd unele întîmplări și stări de fapt, ci se și născociau povești. Tocmai aceasta a făcut pînă în 1956, an în care a părăsit formal departamentul, dar și-a cîștigat traiul editînd cărți scrise în cadrul aceluiași departament. Din 1960 a început el însuși să scrie cărți.

A fost cel mai îndrăzneț în exagerarea numărului „*victimelor comunismului*”, astfel a ajuns cel mai apreciat „sovietolog”. Adică propagandist, căci adevărații sovietologi care și-au petrecut mulți ani în Uniunea Sovietică și s-au străduit să culegă informațiile de la sursă erau, și sînt în continuare, marginalizați. Unul dintre aceștia, istoricul Grover Furr, a luat la bani mărunți cele două opere de căpătîi ale confratelui său „istoric”. El nu își ascunde simpatiile comuniste, dar a ajuns să își formeze aceste simpatii în urma cercetării faptelor și numai a faptelor. De aceeași obsesie sănătoasă a dat dovadă și cînd a cercetat sursele citate în *Marea teroare*.

În această carte toate sursele care vin să susțină numărul victimelor sînt fie din partea naziștilor, fie a colaboraționiștilor sau

a diasporei. Și nici măcar nu vin în sprijinul numerelor sale. Le-a citat doar pentru că sînt ostile lui Stalin, puse cu nemiluita pentru a da impresia unei documentări temeinice. Dar, conform autorului, aceasta nu pare să prejudicieze în vreun fel obiectivitatea cărții.

Iosif Visarionovici Stalin
(18.12.1878-05.03.1953)

După cum scrie chiar în rîndurile ei: „*Adevărul poate ieși astfel la iveală numai din auzite ... În chestiuni politice, practic cea mai bună sursă, totuși nu înfașlibilă, este zvonul.*...”. Ba nu, cea mai bună metodă e să răscolești arhivele și să bați țara-n lung și-n lat după dovezi materiale. În această carte îl face pe Stalin răspunzător de moartea a 20 de milioane de oameni. Ca toți propagandiștii Războiului rece, și el susținea că după deschiderea arhivelor numerele sale vor fi confirmate cu vîrf și îndesat. Echipele de cercetători occidentali, mulți dintre ei anticomuniști fervenți, au dat năvală în arhive încurajați de însuși Gorbaciov apoi de către Elțin. Dar în urma rapoartelor cercetătorilor care nu confirmau nici pe departe numerele tot mai mari vehiculate de presa tot mai „liberă” a oligarhilor, propagandiștii și-au pierdut subit interesul pentru arhive.

În Uniunea Sovietică privarea de libertate putea avea loc în trei feluri: în tabere de muncă forțată sau închisori și în colonii de muncă

← unde pierderea libertății era parțială. Peste 95% din deținuții sovietici aveau condamnări sub cinci ani și doar 0,1% peste zece ani. Numărul deținuților politici în 1939, anul de după încheierea „marii terori” era, conform lui Conquest, de 9 milioane, iar între 1937-1939 au murit trei milioane. Pe lângă aceștia se adaugă deținuții de drept comun cu morții aferenți, deținuți despre care Conquest susținea că erau în număr mult mai mare decât cei politici. Arhivele arată pe 1939 aproape două milioane de deținuți, dintre care 454.000 politici, iar între 1937-1939 160.000 deținuți morți. Pe 1950, Conquest avansează 12 milioane deținuți politici iar arhivele arată 578.000. Se pare că „sovietologul” nostru a luat numerele reale și le-a înmulțit cu 20, așa, cât să fie de efect. Numerele reale cel mai probabil le-a luat din anuarele statistice, dar acelea în ochii anticomuniștilor nu sînt de încredere, trebuie „corectate”. Confrontat cu evidența, Conquest a fost nevoit să își mai reducă numerele, dar se vede treaba că ținea mult la ele căci le-a redus cu cel mult 35%, pe cînd ar fi trebuit cu 95%.

Marea teroare e numele dat de Conquest *Marii epurări*, care la rîndul ei a fost numele dat de un jurnalist american uneia dintre reevaluările membrilor din cadrul partidului. Reevaluarea se făcea pe criterii ideologice și de conduită a tuturor membrilor partidului. O măsură ce trebuie să o ia din cînd în cînd orice partid care vrea să rămînă sănătos. Spre exemplu, în 1927 existența facțiunilor ducea la paralizia partidului. Astfel, în urma unei îndelungi dezbateri s-a ajuns la vot. Facțiunea opoziției unite a primit mai puțin de 1% din voturi. Se impunea astfel o epurare, o cernere, pe criterii ideologice. Iar cernerea pe criterii de conduită ducea la excluderea, spre exemplu, a cartoforilor și afemeiaților.

Aceste excluderi aveau loc regulat și nu aduceau cu ele sub nici o formă închisoarea, cu atît mai puțin execuția. Erau proceduri de rutină. Cu siguranță multe orgolii rănite din opoziție își cereau singure excluderea.

Între 1933-1939, numărul de membri a scăzut cu 45%, cu peste 1,5 milioane. Au existat într-adevăr și condamnări la moarte pe motive politice. Cele rezultate în urma proceselor publice sînt cîteva la număr și bine cunoscute. Conquest avansează pe timpul „marii terori” numărul de un milion, dar în această privință arhivele nu au nimic de spus. Acestea nu intrau în atribuțiile comitetului central al PCUS, la ai cărui arhivă au acces cercetătorii. Din partea serviciilor secrete și a armatei s-au primit doar niște date neconcludente. O estimare pe baza lor duce la un număr de maxim 50.000 condamnări la moarte în timpul „marii terori”. Multe erau comutate în cîteva ani de muncă forțată.

O a doua carte în care Conquest potolește setea de „victime ale comunismului” e cea despre foamea din Ucraina anilor 1932-1933. Susținea, indirect, că a fost o acțiune deliberată de pedepsire a ucrainenilor pusă la cale de către „călăul popoarelor”, Stalin. Avansează numărul morților la minim șapte milioane. Singura problemă cu foamea aceasta e că nu a existat. Ca în multe alte țări cu agricultură primitivă, și Ucraina cunoștea recolte slabe în anii cu vreme nefavorabilă, sau cu boli și dăunători, ce se succedau odată la 2-4 ani. 1933 s-a întîmplat să fie un astfel de an. Recolta a fost într-adevăr slabă, dar nu datorită colectivizării sau a cotelor cerute, ci din cauze naturale și din cauza rezistenței pe scară largă a culacilor împotriva colectivizării. Își sacrificau animalele și își ardeau recoltele. Din 1928 pînă în 1933, numărul cabinelor și bovinelor a scăzut cu jumate, iar cel al caprinelor și ovinelor cu două treimi. Cu

toate acestea nu a fost foamete. Pe de o parte datorită creșterii producției la colhozuri, pe de altă parte datorită ajutoarelor trimise din alte părți ale Uniunii Sovietice tocmai de către „călăul popoarelor”. Ulterior, după deschiderea arhivelor, Conquest a susținut că nu a intenționat să prezinte foamea ca deliberată, ci că, foamea fiind iminentă, Stalin putea să o prevină dar a ales să nu o facă. Deci tot deliberată rămîne...

La publicarea ei, această carte a primit reacții negative chiar și de la istorici antistalinisti declarați. Singurele cercuri în care s-a bucurat de o primire pozitivă a fost în rîndurile diasporei ucrainiene. De fapt, cartea a fost o comandă universitară pentru comemorarea a 50 de ani de la foamea, comandă subvenționată cu suma frumușică de 80.000 dolari de către Asociația naționaliștilor ucrainieni din SUA.

Acestea nu îi oprește pe anticomuniști să vorbească despre înfometarea intenționată a ucrainenilor. Odată minciunile ajunse la o masă largă de oameni își capătă viața lor, iar cercetătorii aflați în cercul lor restrîns nu mai pot influența opinia publică.

Robert Conquest ne arată cum adevărul e sacrificat fără regrete cînd unii nu reușesc să își asigure traiul onorabil în lumea aceasta și nemurirea în lumea ideilor.

Tuns Daniel

Parafrazînd proverbul românesc „satul arde și baba se piaptănă” și în loc să încerce să stopeze adevăratele probleme sociale cu care se confruntă România „anului

Nicolae Ceaușescu și Richard Nixon

de grație” 2015, cînd există comunități rurale care nu au acces la apă curentă, la electricitate, unde elevii sînt forțați să parcurgă kilometri întregi pe jos pentru a ajunge la

CINE SE TEME DE ÎNTÎLNIREA CU ISTORIA ȘI, MAI ALES, DE CE AR VREA SĂ ÎI ÎNCHIDĂ GURA?

școală, ca să nu mai vorbim despre fenomenul migrației, cu toate consecințele sale psihonoemoționale, pe care le aduce cu sine exodul părinților spre piețele forței de muncă din Occident, aleșii din Parlament au ajuns la concluzia că trebuie să îngrădească inclusiv libertatea de exprimare a unor „nostalgici”.

La 27 iulie 2015 a apărut în Monitorul Oficial **legea 217/2015**, un act normative care modifică și completează Ordonanța Guvernamentală din 2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de

săvîrșirea unor infracțiuni „contra păcii și omenirii”. Extrapolînd și citînd cu atenție legea, constatăm că ea „pune practic stavilă” și exprimărilor nostalgice față de fostul Șef al Statului din 1965 și pînă în fatidicul decembrie ‘89, **Nicolae Ceaușescu**, chipurile, acuzat și condamnat pentru un așa-zis „genocid”.

Am considerat extrem de necesar acest editorial, atît pentru a ne exprima liber un punct de vedere, în cel mai pur exercițiu democratic, dar și ca o lămurire amplă pentru membrii noștri din țară, care au adresat numeroase întrebări legate de

←
repercusiunile acestei legi, cerînd o părere.

România Muncitoare, atît ca asociație, ca ONG, cît și prin prisma publicației sale lunare, respinge rasismul, fanatismul, șovinismul, exclusivismul, celelalte concepții și manifestări care au ca scop învrăjbirea între oameni, încălcarea drepturilor și libertăților individuale ale acestora, a principiilor și normelor democratice. Am definit foarte clar în statutul nostru că ARM respinge extremismul de orice fel, terorismul de stat, de grup sau individual, este împotriva totalitarismului, a dictaturii de orice fel și a cultului personalității și că militează pentru dezvoltarea relațiilor de prietenie cu toate țările lumii pe baza normelor și principiilor dreptului internațional, respectă toate acordurile și tratatele internaționale. Ne pronunțăm, așadar, energic împotriva manifestărilor extremiste și fascistoide, dar sîntem în același timp pentru LIBERTATE DE EXPRIMARE și considerăm că nici o etapă istorică nu poate să rămînă în afara unei judecări drepte, după principiul „*TEMPUS REGIT ACTUM*” (*timpul guvernează actul*). Considerăm că nu putem fi împăcați cu prezentul renegînd trecutul sau episoade ale lui, indiferent de, să-i spunem, culoarea acestora.

Pornind de la un bine-cunoscut principiu din jurisprudență, „*AUDIATUR ET ALTERA PARS*” (*să fie ascultată și cealaltă parte*), considerăm normală exprimarea tuturor părerilor, sîntem de părere că ar fi cu certitudine nedrept și, mai ales, absurd ca persoane nostalgice sau simpli români să nu se poată manifesta liber, să nu poată să pună, dacă așa doresc, o floare la mormîntul soților Ceaușescu, considerăm că este extrem de fals, dacă cumva, cineva, i-ar considera pe aceștia „o amenințare” sau ca făcînd o faptă la limita legii. Cunoașterea istoriei consituie o

componentă esențială în procesul complex al definirii identității naționale. Secolele, milenii de istorie ale fiecărui popor au modelat o anumită fizionomie specifică diverselor comunități naționale, iar membrii lor își revendică apartenența nu numai prin istorie, ci și prin factură psihică, în formarea căreia, că unii vor vrea să recunoască sau nu, trecutul joacă un rol important. Să negăm rolul, cu siguranță patriotic, pe care l-a jucat în istorie un nume ca Nicolae Ceaușescu, ar însemna să trecem cu vederea un moment obiectiv și cu încărcătură națională, cum a fost acel **21 august 1968**, cînd România aceluiși Nicolae Ceaușescu s-a pronunțat pentru construcția propriei căi și împotriva violenței și amestecului în treburile interne, refuzînd să participe la atacul concertat al **Pactului de la Varșovia** pentru înăbușirea „*Primaverii de la Praga*”. Nu putem nega nici **momentul iunie 1967**, cînd, în timpul „*Războiului de Șase Zile*” între Israel și Egipt, România lui Ceaușescu a fost singurul stat din Estul socialist care a menținut relațiile politice, economice, culturale și militare cu Tel Avivul. Nu putem nega nici faptul că în anii '70, aceeași Românie a lui Nicolae Ceaușescu ajunsese la o rată anuală de dezvoltare de 12%, fapt care în acel moment impresiona și deranja, în egală măsură, atît ESTUL socialist prosovietic, cît mai ales Occidentul, unde reprezenta un contra-argument la propaganda oficială, conform căreia economia socialistă ducea la subdezvoltare.

După 1990, în România și-a făcut apariția fenomenul sărăciei de durată și care cuprinde din ce în ce mai mult populația țării. Starea de sărăcie provoacă deteriorări psihologice profunde, cu consecințe grave pe termen lung. În acest sens, citez un specialist, anume Prof. Dr. Cătălin Zamfir, care arată că: „*gravitatea socială a sărăciei nu consta în primul rînd în inconvenientele*

de moment, ci în consecințele pe termen lung, ea putînd crea o scindare a colectivității, cu marginalizarea și excluderea socială a persoanelor și a grupurilor atinse de sărăcie”.

Există, așadar, dacă privim prin comparație, suficiente motive obiective și concludente pentru ca așa-zii „nostalgici” să dorească să ducă o floare la mormîntul lui Nicolae Ceaușescu. Considerăm ca nu

Mormîntul soților Ceaușescu
(Cimitirul Ghencea-civil)

este drept să fie împiedicați de către nimeni și de nimic să facă acest lucru, dacă doresc.

Consider, de asemenea, că nu putem opera în analiza vieții sociale din România „anului de grație” 2015 cu sofisme, că trebuie să dăm dovada de responsabilitate în analiza istoriei și că negarea unei etape istorice este o gravă eroare, iar îngrădirea analizei și exprimărilor poate avea și consecințe psihoemoționale.

Ca să conchid, cred că ar fi necesară o reanalizare a legii nu numai din perspectiva strict juridică, cu concursul unor sociologi, istorici și a unor oameni din toate păturile sociale și operarea unor schimbări, desigur, o data ce se va ajunge la o coeziune a părerilor.

Ciprian Pop - Secretar General al Asociației România Muncitoare (ARM)

SOCIALISMUL REPREZINTĂ VIITORUL UMANITĂȚII

DISCURSUL LUI QUIM BOIX,

REPREZENTANT AL UNIUNII INTERNAȚIONALE

A SINDICATELOR PENSIONARILOR

LA CONFERINȚA INTERNAȚIONALĂ A MUNCII - LIB

DE LA GENEVA, DIN 2015

Ziua de astăzi este o zi istorică pentru Pensionarii din întreaga lume, organizați în sindicate cu conștiința de clasă și cu coordonare de pe cele cinci continente, deoarece, pentru prima oară, ne prezentăm astăzi în fața lumii, în cadrul Conferinței Internaționale a Muncii, cerîndu-ne drepturile.

Acest lucru este posibil datorită deciziei

Quim Boix

luate de către Organizația Internațională a Sindicatelor Pensionarilor – un organism care în curînd împlinește 70 de ani – care reunește Pensionarii din peste 100 de țări ale lumii.

Mă adresez, așadar, Dumneavoastră în calitate de Secretar General al singurului Sindicat al Pensionarilor existent la nivel internațional.

Noi, Pensionarii din întreaga lume, ne ridicăm la cifra de o sută de milioane, aproximativ 20% din populația vîrstnică globală. O parte tot mai mare din acest segment de populație încă nu își vede drepturile recunoscute de către guvernele capitaliste și nu se bucură de pensii decente după vîrsta de 60 de ani.

➔

Datorită vârstei lor, aceste importante mase ale foștilor oameni ai muncii au ajuns să aibă un ridicat nivel de înțelepciune colectivă (folosită de-a lungul secolelor de către toate civilizațiile) și, de asemenea, o lungă experiență în lupta pentru drepturile lor. Generația noastră de sindicaliști a reușit să obțină, încă de la mijlocul secolului trecut, cele mai importante îmbunătățiri ale drepturilor în întreaga istorie a clasei muncitoare. Am ajuns în acest punct datorită unor lupte care au lăsat în urmă crime, torturi, pierderea libertății sau a locului de muncă de către unii dintre noi, însă au adus cu sine și mari cuceriri ale unor drepturi care în prezent se văd în fața pericolului de a ne fi din nou luate de către lumea capitalistă.

Vom face uz de puterea numărului mare de pensionari și de experiența noastră sindicală, în vederea obținerii de noi drepturi pentru Pensionari, precum și pentru clasa muncitoare. Nu vom accepta ca, după o viață întreaga în slujba muncii cinsite, Pensionarii să devină dependenți de familiile lor, așa cum s-a propus în Senegal de către liderul local al Confederației Internaționale a Sindicatelor și un reprezentant al ILO pentru continentul african.

Avem de gând să luptăm în strânsă alianță cu persoanele active profesional din toata lumea și alături de cei exploatați de către sistemul capitalist, care ne oprimă pe noi toți. Capitalismul reprezintă sclavagismul lumii actuale, dar, exact așa cum strămoșii noștri au avut o contribuție la abolirea sclavagismului, noi o vom avea la abolirea capitalismului.

Angajatori și guvernanți ai țărilor capitaliste, sindicate pro-capitaliste: să fiți conștienți de faptul că acest capitalism își are zilele de existență limitate. Capitalismul însuși trece prin crize structurale și sistemice, pînă

ce urmează să ajungă în criza sa finală, așa cum în mod corect avea să prevadă Marx.

Planeta noastră are multă bogăție și intenționăm să luptăm pentru ca această bogăție să fie împărțită într-o formă egală, justă. Prin capitalism, acest lucru este imposibil, capitalismul sustrage materiile prime prin genocide și războaie, într-un mod similar în care înainte erau furate acele țări colonizate prin forța militară.

Odată re-distribuită această bogăție a planetei, în concordanță cu necesitățile fiecărei persoane, vom face să fie posibilă o viață demnă pentru toți locuitorii planetei. Acest lucru va fi atins prin socialism.

Mai concret, luptăm pentru o pensie minimă și publică, egală cu salariul minim, ca în Luxemburg (care este de aproximativ 1.800 € pe luna). Cetățenii din această țară trebuie să se bucure de aceleași drepturi ca în oricare altă țară a lumii.

Considerăm că am avea suficiente fonduri pentru pensii și salarii demne dacă nu s-ar cheltui atîta pentru arme asazine, care nu sînt utile decît proprietarilor multinaționalelor care le produc și care conduc către distrugere și moarte în acele țări exploatare de către multinaționale.

Vom reuși acest lucru prin lupte, asemenea celor înfăptuite de către pensionarii din Grecia (care au ieșit cu miile pe străzile Atenei pentru a obliga Guvernul Syriza să ducă la îndeplinire ceea ce s-au demonstrat a fi simple promisiuni electorale, în Australia, în Africa, în Franța, în Pakistan, în Nepal și India, în Cipru, precum și lupta istorică din Argentina, unde pensionarii își cer drepturile în fața Parlamentului de la Buenos Aires (în fiecare miercuri, deja numărul zilelor de miercuri cu proteste fiind de 1200).

Cerem ca **Declarația Universală a Drepturilor Omului** să se lărgească, pentru a

cuprinde și drepturile pensionarilor și cerem ca drepturile pensionarilor (inclusiv vîrsta de pensionare) să nu fie bazate pe sex, așa cum se întîmplă acum, ci să fie universale.

Noi, pensionarii nu mai depindem de angajatori (doar în cîteva țări ale lumii), așadar, cerem drepturile noastre direct guvernunților, pe care încet, încet, urmează să îi schimbăm prin vot. În acest mod vom dovedi că, în timp ce guvernele țărilor socialiste au garantat, timp de decenii, persoanelor care au muncit timp de 25 sau mai mulți ani o pensie demnă (alături de dreptul la o locuință, la transport, asistență medicală și cultură, aproape în mod gratuit, precum și alte ajutoare colective în vederea rezolvării inconveniențelor aduse cu sine o dată cu vîrsta), guvernele țărilor capitaliste ne reduc și ne neagă aceste drepturi de bază și asta începînd cu guvernele din bogata Uniune Europeană.

Denunțăm energic fondurile private de pensii, care nu interesează decît băncile și pe conducătorii sindicatelor „galbene”, acele sindicate care colaborează cu exploatarea capitalistă și care, drept răsplată pentru supunerea lor, acaparează, într-o manieră antidemocratică, monopolistă și injustă, toate acele locuri care de drept corespund sindicatelor veritabile.

Așa cum vă spuneam la început, ziua de astăzi este una istorică pentru Pensionari, care tocmai au ascultat pentru prima oară în această sală a ONU, folosită de către Organizația Internațională a Muncii, vocea unor veterani sindicaliști care, în calitate de antifasciști, antiimperialiști și anticapitaliști, am luptat și continuăm să luptăm pentru a schimba lumea. Socialismul reprezintă viitorul Umanității, iar Dumneavoastră o știți, că deși se încearcă întîrzierea sa, acesta va fi triumful nostru definitiv!

Potrivit spiritului vremii, începînd cu anii 1933-1934, la Bălți, ca și în alte orașe din Basarabia, s-au afirmat, în special în rîndurile tineretului, puternice curente politice de dreapta, precum și de stînga. Pe teme politice s-a comentat și la noi acasă, cu ocazia vizitelor verilor mei din partea mamei, Valentin și Nicolae Scaletchi, avocați și lideri ai Partidului Național Țărănesc (PNT) în județul Soroca. Fratele mai mare, Victor, a intrat în acest partid, din care apoi s-a retras, fiind dezamăgit de politica reacționară, antipopulară a partidelor istorice, aservite capitalismului monopolist străin. S-a înscris în Partidul Socialist și, ca student la Universitatea din Iași, a fost o bună perioadă președintele Asociației Studenților Democrați, din care făceau parte studenții democrați, social-democrați și comuniști.

ÎNCEPUTURI ÎN POLITICĂ, CÎND PCdR A CONTINUAT SĂ ACTIVEZE CLANDESTIN (3)

Tatăl meu era unul din acei preoți care considera că reprezentanții Bisericii n-au ce căuta în disputele politice, sau să facă parte dintr-o organizație de partid, ca membru sau simpatizant. El aprecia că rolul preotului este acela de a propovădui solidaritatea umană și nu ura și dezbinarea.

Fratele cel mare, Victor, a avut un rol deosebit în orientarea politică a celorlalți frați mai mici. În întîlnirile din timpul vacanțelor, cînd veneam acasă la Cotiugenii Mari, Victor avea grijă să ne îndrume pașii în viață. El ne-a sfătuit ca înainte de a adera la o doctrină și organizație politică, mai important este să

terminăm cu bine studiile, să ne alegem o profesie în care să obținem rezultate notabile, ca să aducem folos societății. În politică, ne spunea el, trebuie să ne orientăm către partidele ai căror conducători pun mai presus de toate interesele țării și nu cele personale, care luptă pentru bunăstarea maselor muncitoare, pentru pace și împotriva pericolului unui război. Tot el ne-a explicat de ce fascismul și hitlerismul reprezintă un real pericol pentru pacea și libertatea popoarelor.

În 1934, cînd am urmat clasa a IV-a a Liceului „Ion Creangă” și în 1935,

←
când am absolvit clasa a V-a a Liceului Comercial, ambele la Bălți, țara era frământată de protestele și grevele oamenilor muncii pe care criza îi adusese în pragul disperării, care cereau măsuri reale pentru redresarea economiei, condiții omenești de muncă și viață, combaterea scumpetei și a speculei, libertate și pace. Mai toate protestele și grevele muncitorilor și țăranilor erau reprimare cu brutalitate de către autoritățile statului, condus la acea dată de Partidul Național Liberal (PNL). În aceeași măsură, țara a fost confruntată cu disputele înverșunate dintre partidele și organizațiile politice, pentru câștigarea alegerilor. Dintre partidele istorice, PNT, PNL, care se succedau la putere, reprezentând interesele marilor capitaliști, după relatările presei din acea vreme, au fraudat alegerile și au instaurat un regim dur, anulând drepturile legitime ale oamenilor muncii, dreptul la condiții de muncă și trai decente, dreptul la demonstrații și greve, introducând cenzura și procedând la arestarea unor militanți de stînga. Forțele democratice, constituite într-un front comun, cu participarea Frontului Plugarilor, Partidului Socialist, Madoszului, Blocului pentru Apărarea Libertăților Democratice, desfășurau o acțiune comună împotriva guvernului reacționar și a fascismului, pentru libertatea presei (presa de stînga a fost suprimată), a întrunirilor, condiții omenești de muncă, împotriva cenzurii, a scumpetei și fiscalității excesive.

Organizațiile profasciste, Garda de Fier – desființată în 1933, ca organizație teroristă, reînființată în 1935 sub denumirea „Totul pentru Țară” – și Partidul Național-Creștin, înființat în același an de A.C. Cuza și O. Goga, aveau ca obiectiv instaurarea dictaturii fasciste, alianța cu Germania hitleristă, propagarea rasismului, antisemitismului și a urii între popoare. Printr-o propagandă deșănțată, promițând „o țară ca un soare”, „omul și pogorul”, ridicări de troițe, organizînd marșuri, au reușit să atragă în organizație mulți tineri naivi, dar și oameni maturi.

Partidul Comunist din România – PCdR (marxist), înființat în anul 1921 ca partid al clasei muncitoare, avea ca obiectiv desființarea exploatării omului de către om și a proprietății private asupra mijloacelor de producție, trecerea de la orînduirea capitalistă la cea socialistă. Ideologia comunistă era inacceptabilă pentru oligarhia capitalistă aflată la putere, un adevărat pericol, ceea ce a condus, în 1924, la scoaterea PCdR în afara legii.

Totuși, PCdR a continuat să activeze clandestin, sub diferite forme, inclusiv de cooperare cu alte organizații democratice, cu toată prigoana și torturile la care au fost supuși

comuniștii, arestați și băgați în pușcării. În 1935, organizații sau celule de partid existau îndeosebi în orașe și centre industriale, dar și în unele sate. Pe lîngă alte procese intentate comuniștilor în acei ani, mare vîlvă au stîrnit arestarea și judecarea profesorilor universitari Tudor Bugnariu și Petru Constantinescu-Îași pentru susținerea partidului comunist.

Curențele politice n-au lăsat indiferenți nici pe elevii claselor superioare ale liceelor din Bălți. Unii au aderat la organizațiile de tineret ale Partidelor Național-Țărănesc și Liberal, iar cei mai mulți la Partidul Național-Creștin și partidul legionarilor. La aceasta au contribuit și unii profesori, cum a fost cazul profesorului de română și filozofie de la liceul „Ion Creangă”, I. State, un cuzist înfocat, care incita la antisemitism și la ură de rasă. Personal, am învățat de la părinți că toate națiile trebuie respectate și în satele în care am trăit în Basarabia conviețuiau pașnic români, ruteni, evrei, ruși ș.a. De aceea, mă exprimam împotriva acelor care manifestau ură împotriva „jidanelor” și purtau ostentativ la rever o svastică. Pe atunci, auzisem de comuniști – fără să știu cine sînt și ce idei au – și de „bolșevici”, ca o poreclă, în sens peiorativ. Dar la Bălți existau în clandestinitate militanți comuniști, care, printr-o propagandă de la om la om, atrăgeau noi membri în partid sau în UTC. Manifestările mele împotriva legionarilor și cuziștilor, cu ocazia discuțiilor aprinse pe teme politice cu aceștia, au determinat organizația UTC a liceenilor să mă recruteze în rîndurile sale. Aveam 16 ani cînd a luat legătura cu mine un elev din ultimul an de liceu, Ștefan Obretin, care mi-a vorbit despre Partidul Comunist din România ca singurul partid care militează pentru o orînduire bazată pe dreptate socială, libertate și condiții decente de viață și muncă. Mi-a vorbit apoi despre condițiile de activitate ale PC și UTC în clandestinitate, despre activitatea celulei UTC din care făcea parte și m-a întrebat dacă accept să fiu membru al UTC. Nu i-am dat un răspuns pe loc, dar i-am promis că o să-i dau răspunsul la următoarea întîlnire. Întorcîndu-mă în căminul „Vatra Școlii”, m-am gîndit mult la cele discutate cu Obretin, la idealurile pe care le împărtășea și m-am decis să fac parte din UTC. La această hotărîre au contribuit principiile morale pe care mi le-au insuflat părinții mei – să fiu de partea celor nedreptățiți, săraci, umiliți și suferinzi, pe care i-am văzut cu ochii mei cum duceau o viață nenorocită care trebuia schimbată în bine. Am optat pentru această schimbare, fără să-mi dau seama de riscurile la care mă expuneam.

Am stabilit o nouă întîlnire cu Obretin, la care am făcut cunoștință cu ceilalți membri

ai celulei UTC: Zemba Alexandru, Coroban Gh., Vișnevschi N., Rusu Ion și eleva Gina Gheler, de la liceul de fete. Existau și alte celule UTC, cu un număr mic de membri, care, din motive conspirative, erau fără legătură între ele. Ca elev într-un oraș, departe de casă și de cei dragi, timpul meu liber în afara activității școlare îl petreceam după cum credeam de cuviință, ținînd cont, dar nu întotdeauna, de sfaturile părinților. Duminica, atunci cînd nu era vreun concurs de oină, mergeam la plimbare cu vreun coleg prin parc sau pe strada principală, să casc gura pe la vitrinele magazinelor, iar cu bruma de bani de buzunar mai cumpăram înghețată de la vînzători ambulanți sau bilete de cinema, cînd rula vreun film american de aventuri, cu bătăi și împușcături. Am menționat anterior că citeam mai mult literatură boulevardieră și foarte rar cite o carte mai bună. Din păcate, nici profesorii nu ne îndrumau ce să citim în funcție de nivelul de pregătire. Îmi amintesc că odată, fiind elev în calasa a IV-a, mi-a căzut în mîină o carte a scriitorului francez Hippolyte Taine despre critica artei. Spre disperarea mea, n-am reușit să înțeleg absolut nimic din conținut, abia după mulți ani, recitînd-o am putut aprecia valoarea lucrării.

În unele zile de sîmbătă, cu doi-trei colegi, mergeam într-o mahala a orașului, unde într-un local se organizau serate dansante la care veneau fete din partea locului, drăguțe și prietenoase, cu care dansam pînă tîrziu, cînd ne întorceam la cămin abia tîrîndu-ne picioarele. Dansurile preferate erau valsul și tangoul, iar muzica era asigurată de un pafefon.

După primirea în UTC, în unele zile de duminică mă întîlneam cu grupul Zemba (Zemba era secretarul celulei), cel mai adesea în cartierul muncitoresc, la cunoștințe care simpatizau mișcarea de stînga. Discutam despre evenimentele politice din țară, citeam unele articole din presă, despre literatură și despre cărți care ne puteau ajuta în pregătirea noastră ideologică. Cu toată intervenția cenzurii asupra publicațiilor, au apărut și cărți legate de mișcarea muncitorească pentru socialism. Am putut citi „Neoiobăgia”, de Dobrogeanu-Gherea, „În preajma revoluției”, de Constantin Stere, „Mama”, de Maxim Gorki, „Germinal”, de Emil Zola, „URSS azi”, „Revoluția din port”, de Alexandru Sahia, și cartea care mi-a marcat viața, „Fontamara”, a scriitorului italian Ignazio Silone, cărți care azi, în regimul „democrat” instaurat după 1989, sînt cenzurate perfid, prin omisiune și desconsiderare. Iată un exemplu: „Mein Kampf”, cartea celui mai rău famat criminal nazist, Adolf Hitler, inițiatorul celui de-Al Doilea Război Mondial în care și-au

→

←
pierdut viața 50 de milioane de oameni, a fost tradusă și tipărită în anii '90, în timp ce cartea „Le Livre Noir du Capitalisme”, o lecție de istorie, a fost omisă de la traducere. Alte numeroase cărți politice marxiste sînt puse la index.

În luna iunie 1937, cînd rămăseseră puține zile pînă la vacanța de vară, bucuros să pot pleca acasă la Cotiugenii Mari, am aflat că în oraș a fost o mare razie a Siguranței și jandarmeriei și că au fost arestați numeroși comuniști. Am aflat apoi că au fost arestați Zemba, Vișnevschi, Coroban și Oighinstein (Oișteanu), Gina Gheler ș.a. Obretin era plecat cu tatăl său ceferist într-o deplasare. Eram îngrijorat, dar m-am gîndit că dacă plecăm din cămin înainte de închiderea anului școlar ar fi dat de bănuț. A doua zi, tot cu gîndul la cei arestați, din cîte am aflat mai tîrziu erau peste 30 de persoane, am ieșit după cursuri în oraș și instinctiv m-am abătut pe strada unde era sediul poliției. Dintr-o dată, m-au cutremurat niște țipete și urlete sfîșietoare ce veneau din pavilionul poliției, unde agenții Siguranței și poliției îi anchetau pe comuniștii arestați, unii numai pentru că erau evrei, pe care îi torturau cu sălbăticie, pentru a recunoaște că sînt comuniști.

Printre cei supuși bătăilor și schingiuirilor a fost și M. Oișteanu (Oighinstein) care, lovit în cap, a suferit toată viața consecințele traumatismelor de atunci, ce aveau să-i grăbească sfîrșitul.

Dintre membrii celei UTC din care am făcut parte, Zemba, după eliberarea din închisoare, s-a retras în satul natal Albineț; avînd diploma de bacalaureat, a profesat ca învățător în sat. A scris o broșură cu memorii despre activitatea sa în UTC. Obretin nu a fost arestat și și-a continuat studiile. A lucrat, ca și tatăl său, la CFR, ajungînd șef de gară la Fetești, apoi la regulatorul din gara Constanța. Bolnav de diabet, a decedat în 1980. Vișnevski, grav bolnav în urma schingiuirilor la care a fost supus, a murit subit. Acest flăcău ca un brad din satul Buicani a visat să organizeze în satul lui o cooperativă agricolă dotată cu tractoare, ca să ușureze munca plugarilor. Despre Gina Gheler am aflat că a emigrat în Israel. În anul 1990 am fost în Israel, invitat de prieteni, și m-am interesat de soarta Ginei. Mi s-a spus că și-ar fi pierdut viața, aflîndu-se printre emigranții evrei de pe nava „Struma”, scufundată în februarie 1942 în apele strîmtorii Bosfor. Despre Rusu și Coroban nu am date.

Pentru a-i scuti pe părinți de cheltuielile împovărătoare legate de școlarizarea mea și a fratelui Leonid, fratele cel mai mare Victor, care era inginer principal la o fabrică de ulei din Roman, închiriasă o casă mare, unde

stătea cu soția și, neavînd copii, ne-a chemat și pe noi să stăm în gazdă. Așa am ajuns elevi la liceele din Roman, eu, la Liceul Comercial, și fratele Leonid la Liceul „Roman Vodă”. Romanul arăta ca un oraș provincial tipic moldovenesc, cu multe spații verzi și oameni comunicativi și prietenoși. Liceul Comercial avea o clădire modestă în comparație cu cea a Liceului Teoretic „Roman Vodă”, însă era aproape de casa în care locuiam. Am avut șansa să avem ca director pe profesorul Gherman Mihail, iar ca profesori pe Petrescu Ilie la contabilitate, Cominschi la drept, Filipescu Maria la limba franceză, Sârbu Vladimir la matematică ș.a. Ei se străduiau să ne însușim cît mai bine materiile predate și ne acordau consultații ori de cîte ori erau solicitați. Într-o asemenea ambianță, învățam cu spor reușind la terminarea anului școlar să ies pe locul doi, în urma lui Ghertner Aron.

Ponderea partidelor și organizațiilor politice care activau la Roman era total diferită de cea de la Bălți, de unde pleasem. La Bălți, ca număr de membri, pe primul loc se afla Partidul Național Liberal, urmat în ordine de Partidul Național Țărănesc, Partidul Național-Creștin Cuza-Goga, Partidul Social Democrat și, în fine, Partidul legionarilor „Totul pentru Țară”. Partidul Comunist, fiind scos în afara legii, nu figura în sondaje, dar era activ, punînd pe jar organele de represiune ale conducerii statului. La Roman însă, primul loc în sondaje îl deținea partidul legionarilor, cu un procent mare, urmat de partidele istorice și celelalte partide. Partidul Comunist nu avea o organizație locală, deși erau și romașcani care simpatizau mișcarea comunistă.

Orașul Roman devenind un fief al legionarilor, aceștia se manifestau agresiv, afișînd prin oraș svastica și portretul căpitanului. Au profanat unele morminte din cimitirul evreiesc și au agresat persoane de etnie evreiască. Eu și fratele meu Leonid, care era elev în ultimul an la Liceul „Roman Vodă” (nu era comunist, însă aderase la Partidul Social Democrat), duceam o propagandă antifascistă printre elevi. Ni s-au alăturat și alți elevi, Chivilevici, Ursu, Stavarache, Sticlăru fiind cei mai activi; acesta din urmă era fratele mai mare al lui Sandu Sticlăru, mai tîrziu actor apreciat al teatrelor din București. Cei mai mulți elevi, în special de la Liceul „Roman Vodă”, erau de partea Gărzii de Fier, fiind îndoctrinați chiar de unii profesori. Ei nu se manifestau în cadrul școlii; acest lucru era sancționat conform regulamentului școlilor. Un eveniment ieșit din comun i-a făcut să-și dea arama pe față. Într-una din zilele lunii februarie 1937 s-a răspîndit vestea că prin gara Roman va trece o garnitură de tren purtînd trupurile legionarilor Moța și

Marin, care luptaseră în Spania, de partea dictatorului Franco, unde și-au pierdut viața. În gară urma să se organizeze o ceremonie de cinstire a acestora. În ziua respectivă, la ora fixată, o mulțime s-a aflat în gară, printre care și elevi, în special de la Liceul „Roman Vodă”, care lipseau de la ore. După ceremonie, elevii legionari din ultimul an al liceului s-au întors la clasă, unde găsind pe elevii care nu fuseseră la gară, printre care și pe fratele meu, i-au agresat. S-au năpustit îndeosebi asupra elevului Chivilevici, care era evreu, dar și premiantul clasei, pe care l-au desfigurat; plin de sînge, a fost dus la spital. Ceilalți au fost îmbrînciți și înjurați, fiind siliți să plece în ziua respectivă de la școală.

Din păcate, conducerea școlii nu a luat nicio măsură. Lucrurile nu s-au oprit aici. După cîteva zile a apărut în ziarul local, „Vocea Romînului”, subvenționat de legionari, un articol destul de amplu în care ni se aduceau acuzații, fratelui meu și mie, că facem propagandă împotriva „sfintei cauze legionare”. Erau folosite epetite jignitoare la adresa noastră, precum „basarabeni împuțiți”, „jidoviți” ș.a., cerîndu-se să fim dați afară din Roman.

În ciuda acestor avertismente, am continuat cursurile, iar după terminarea lor, fratele meu Leonid, absolvent al Liceului „Roman Vodă”, în urma examenului a fost admis la Facultatea de Medicină de la Iași. După încheierea anului școlar, eu m-am hotărît să plec din Roman pentru a nu crea dificultăți fratelui Victor, care ne primise cu toată dragostea, în urma apariției acelui articol în gazeta „Vocea Romînului”.

Cu multă tristețe, m-am despărțit de colegii mei de clasă, cu care am avut cele mai bune relații. Le sînt recunoscător că nu m-au uitat și de fiecare dată cînd se organizează întîlniri ale promoției noastre, eram invitat la Roman, pentru a sărbători cu bucurie și emoție revederea și a depăna amintirile din timpul cînd am fost elevi. Cu ocazia împlinirii a 600 de ani (1392-1992) de la prima atestare documentară a orașului Roman, am primit o diplomă de onoare.

După vacanța de vară, petrecută alături de scumpii mei părinți, m-am înscris în anul școlar 1937/1938, ultimul an, la Liceul Comercial de la Chișinău. Părinții au fost de acord să mă transfer la Chișinău, unde urmașem primele clase la Liceul „B.P. Hașdeu”. Revenit la Chișinău în 1937, l-am găsit cu totul schimbat față de anii 1929-1933, cînd era lovit de criză. Revenise animația pe străzi, localurile și magazinele erau pline și chiar fețele oamenilor erau mai destinse. Dar în mahalalele întinse care încercuiau centrul luxos,

←
ca și în satele din jur, domneau mizeria și sărăcia. Cei mai mulți trăiau în cocioabe insalubre, într-o promiscuitate lugubră. Mahalalele Chișinăului, ca și în celelalte orașe din România, erau locuri de unde burghezia recruta muncitori cu ziua, servitori și servitoare, ordonanțe pentru ofițeri, fete pentru casele de toleranță. Locuitorii mahalalelor nu prea intrau în oraș pentru a nu fi luați în vizor de către sergenții de stradă, care-i întrebau ce caută. Pe lângă sărăcie, în mahalale făceau legea găștile de cartier, se iscau certuri, bătăi, crime. Viața în mahala devenea pentru unii un adevărat iad.

La Chișinău m-am întâlnit cu foști colegi care, ca și mine, erau în ultimul an de liceu. Unii dintre ei făceau parte din organizația UTC la care mai târziu am aderat și eu. Organizația UTC din Chișinău era mai numeroasă de cât cea de la Bălți, iar ședințele, la care discutam situația politică și citeam materiale tipărite și difuzate clandestin de PCR, le țineam într-o magazie a unei fabrici de cherestea, gazdă fiind Sara Cogan, membră a organizației UTC, fiica proprietarului fabricii de cherestea.

Între timp, situația politică din țară s-a complicat în defavoarea democrației. Întrucât Partidul Național Liberal n-a întrunit majoritatea în alegerile parlamentare din 20 decembrie 1937, s-a format un guvern național-creștin, condus de Octavian Goga, secondat de A.C. Cuza, cu orientare profascistă. Cu toată opoziția „Uniunii Democratice” (Frontul Plugarilor, Partidul Socialist, MADOSZ și PCR, care continua să activeze în ilegalitate), în țară s-a declanșat „vânătoarea de vrăjitoare”, în special împotriva

comuniștilor. Partidele istorice PNȚ și PNL se situau în poziția de „neutralitate”. După cum era de așteptat, organele de represiune – Siguranța, Jandarmeria, Poliția – au făcut descinderi pe la cei suspecți de comunism și au operat numeroase arestări. La Chișinău au fost arestate circa 200 de persoane, printre care și cei din grupul UTC școlar din care făceam parte. Dintre cei arestați, unul a fost adus cu targa. Un grup de circa 20 de persoane, din care făceam și eu parte, a fost dus la închisoarea militară, iar restul la închisoarea centrală. A doua zi au început interogarea și selectarea celor arestați. În timpul anchetei mulți au fost bătuți și torturați. În arestul de la închisoarea militară, unde mă aflam, au fost aduși și îmbrânțiți în cameră oameni schingiuiți care nu se puteau ține pe picioare. Cel mai tare au fost bătuți și schingiuiți oamenii simpli, muncitorii, mai ales dacă erau evrei. Printre arestați erau și doi profesori de care nu s-au atins. Eu am fost un caz aparte. Aflându-se că sînt fiu de preot, anchetatorilor nu le venea să creadă și se uitau la mine ca la o drăcovenie. Voiau să mă convingă să spun despre elevii uteciști tot ce știu, promițându-mi că o să fiu achitat. Nu am dat nicio declarație. Nu am fost bătut și eram îngrijorat ca nu cumva, din această cauză, tovarășii mei să creadă că i-am turnat. Dar au avut încredere că nu voi face asta. Dar am fost bănuit în închisoare de către gardianul șef, care, aflînd că sînt fiu de popă, s-a năpustit asupra mea în celulă lovindu-mă cu o vîna de bou pe tot corpul și strigînd jidovitule. Fiecare lovitură o simțeam de parcă m-ar fi atins cu un fier roșu. Au fost bătuți și alții din grupul meu dar nu așa de rău cum am fost bătut eu.

Dintre cele aproximativ 200 de persoane arestate, o parte a fost eliberată, inclusiv arestatul de pe targă, rămînînd sub arest 113 persoane, care au fost trimise în judecată. Procesul a durat mai multe zile și toți cei 113 inculpați pentru propagandă comunistă au fost condamnați la închisoare de la trei ani la patru luni. Cei șase elevi uteciști ai grupului din care făceam parte au fost condamnați la șase luni de închisoare, urmînd să ispășească pedeapsa la închisoarea de minori (Cluj). Ziarele „Dimineața” și „Universul” din mai 1938 au relatat pe larg despre desfășurarea procesului „celor 113”, apărînd și numele meu printre cei șase elevi uteciști. În timpul procesului, cînd un martor al apărării, o persoană de o vîrstă venerabilă, a luat cuvîntul și a vorbit despre dreptul la opinie și a luat atitudine împotriva nedreptăților, acuzatorul principal, procurorul Manea Cristea, l-a bruscat cu cuvinte jignitoare. Martorul a început să tremure de indignare și a părăsit sala, posibil că i s-a făcut rău. Martorul - pe care îl cunoștem bine, fiind coleg cu fiul său care mă invita uneori la el acasă, era Pantelimon Erhan, om politic care a făcut parte din Sfatul Țării și a semnat actul prin care s-a hotărît unirea Basarabiei cu România. Procurorul Manea Cristea nu putea să nu știe cine era martorul, dar atitudinea sa denotă comportamentul unor regățeni față de basarabeni.

(Text reproduc din cartea de memorii „În bătaia valurilor vieții” scrisă de Comandor(r) ANTON BEJAN și publicată de Editura SEMNE în anul 2014)

Aceste gînduri reprezintă o sinteză a **A**ideilor principale care l-au preocupat pe un economist universitar, în ultimul sfert de veac. Este o sinteză a multor articole și studii publicate de prof. univ. ec. Ioan D. Adumitrăcesei din Iași. Ea evidențiază multe posibilități pentru ameliorarea vieții politice, economico-sociale și spirituale din România actuală.

Poate aceste rînduri vor oferi puncte de plecare pentru aprofundarea unor idei, de către unii tineri economiști. Poate ele ar stimula pe unii oameni politici chiar să acționeze pentru valorificarea unor soluții avansate. (P.I.)

1. SCHIMBĂRI SURVENITE ÎN RELAȚIA NATURĂ – SOCIETATE – ECONOMIE

În ansamblul vieții pe Terra, natura deține locul dominant. Prin toate componentele ei – litosfera, hidrosfera, atmosfera și biosfera – natura are rolul determinant în desfășurarea vieții pe planeta noastră.

GÎNDURI PERSISTENTE LA PROBLEMELE PERSISTENTE ALE ROMÂNIEI POSTSOCIALISTE: 1990-2014 (1)

Prof. univ. ec. Ioan D. Adumitrăcesei

Societatea, ca organizare a speciei umane, aparține biosferei, iar evoluția ei depinde, sub multiple aspecte, de ansamblul naturii. De asemenea, economia, ca activitate principală a societății, se realizează în cadrul unor relații permanente cu toate componentele naturii. Ca urmare, perpetuarea vieții pe Terra impune menținerea unui echilibru între natură, societate și economie. Este asigurată această cerință în epoca actuală?

În epoca globalizării sistemului capitalist, relația dintre natură, societate și economie s-a deteriorat tot mai mult. Mari suprafețe ale solului s-au degradat, devenind improprii pentru agricultură, în timp ce nevoile de hrană ale populației mondiale

→

←
au sporit. Intensificarea exploatarei subsolului ne-a apropiat mult de epuizarea unor resurse importante, între care țițeiul ocupă primul loc. Poluarea, generată îndeosebi de industrializare și urbanizare, afectează grav resursele de apă, atmosfera și biosfera.

Unii savanți au evidențiat pericolul inclus de accentuarea deteriorării relației dintre economie, societate și natură. Economistul american de origine română Nicholas Georgescu-Roegen se află printre cei mai perseverenți. În ultima sa lucrare – „Descrerea – entropie – ecologie – economie” – el sublinia că „resursele terestre de energie și materiale se degradează ireversibil și că efectele nocive ale poluării se acumulează, că repartizarea zestrei umanitare trebuie să fie făcută între toate generațiile” (În *Economie teoretică și aplicată*, nr. 81, 1998, p.4).

La alarma trasă de unii savanți, în cadrul ONU, au fost inițiate și adoptate unele programe pentru atenuarea poluării atmosferei și a resurselor de apă. Însă, rezultatele obținute în această direcție sînt foarte palide. Cauza principală a impasului în care se află omenirea cu privire la accentuarea deteriorării relației dintre natură, pe de o parte, și societate-economie, pe de altă parte,

este reprezentată de exacerbarea lăcomiei și egoismului unei minorități infime, prin maximizarea profitului realizat de exponenții marelui capital globalizat. Pentru atingerea acestui scop sînt ignorate legile naturii și interesele vitale ale majorității omenirii. Această cauză a fost evidențiată chiar de unii economiști de seamă din SUA. David C. Korten aprecia că ea (cauza) se află „în țările care stabilesc standardele mondiale ale extravagantei risipitoare, domină politicile globale care îndreaptă lumea noastră spre autodistrugere socială și ecologică” (D. Korten, *Corporațiile conduc lumea*, Ed. Samizdat, 1995, p.17). De asemenea, Joseph E. Stiglitz (laureat al Premiului Nobel pentru economie, în 2001) susține: „Globalizarea, așa cum se desfășoară în prezent, nu este benefică pentru mulți din săracii lumii acesteia. Nu este benefică pentru mediul înconjurător. Nu este benefică pentru stabilitatea economiei mondiale” (J. Stiglitz, *Globalizarea. Speranțe și deziluzii*, Ed. Economică, 2003, p.329).

Pentru a înlătura efectele negative ale unui proces, așa cum este accentuarea deteriorării relației dintre economie, societate și natură, ar trebui eliminată cauza generatoare a efectelor respective. Or, această cauză este indisolubil legată de capitalismul globalizat.

Este evident că, exponenții acestui sistem nu sunt de acord să renunțe la poziția lor dominantă și favorizantă deținută în viața de pe Terra, pentru a fi asigurată perpetuarea acestei vieți, chiar dacă această renunțare ar fi inclusiv pentru salvarea urmașilor minorității respective. Lăcomia și egoismul îi îndepărtează de această opțiune. Și atunci, ce-i de făcut?

Dacă stoparea deteriorării relației dintre economie, societate și natură a devenit o necesitate stringentă, atunci acest demers ar trebui să devină și posibil. Unele elemente ale acestui posibil au fost deja conturate, prin soluțiile avansate de unii oameni de știință, precum și prin unele măsuri inițiate în cadrul ONU. Este evident că, în această direcție ar trebui avansat cu mai multă perseverență, pentru a fi mobilizate și unite forțele capabile să stopeze un colaps ecologic și să mențină perpetuarea vieții pe Terra. Atingerea acestui obiectiv ar putea – și ar trebui – să capete prioritate față de maximizarea profiturilor obținute de exponenții capitalismului globalizat. Cred că este un ideal nu utopic, ci unul realizabil pentru salvarea omenirii și a planetei pe care viețuiește.

Prof. univ Ioan D. Adumitrăcesei -
Iași, decembrie 2014 - ianuarie 2015

Felul cum se ocupă de educație tinerii generații este unul din criteriile după care poate fi apreciată – pozitiv sau negativ

– o orînduire socială. Articolul de față își propune să prezinte unul din aspectele educației tineretului în regimul comunist.

Timp de 40 de ani în România socialistă a filfuit cravata roșie la gîtul copiilor de 9-14 ani. Primele detașamente de pionieri din România au fost înființate în 1949, în ziua de 30 aprilie, care apoi a devenit Ziua Pionierilor, sărbătorită anual. Primele detașamente de pionieri din lume s-au înființat în URSS în 1920, conform indicațiilor lui Lenin. Organizația de pionieri era o organizație de masă a copiilor din țările socialiste, îndrumată de partidul marxist-leninist, avînd drept scop sprijinirea școlii în educarea comunistă multilaterală a elevilor, promovarea colectivismului, a patriotismului socialist și a internaționalismului proletar, stimularea spiritului de inițiativă. Realitatea demonstrează cît de important este ca tinerii să-și formeze o concepție justă despre lume și să-și fixeze principiile, după care să se conducă pe parcursul întregii lor vieți. Individul lipsit de convingeri și principii nu poate fi un om valoros, folositor societății. Lipsit de verticalitate, va rătăci deusolat pe căile întortocheate ale vieții. Organizația de

PIONIERII – MÎNDRIA ROMÂNIEI SOCIALISTE

pionieri și-a propus să formeze la tinerele vîrstare ale poporului român convingerile comuniste, să le insuflă ca ideal de viață lupta pentru o lume mai bună și mai dreaptă – cea

Pionierii Republicii Socialiste România

comunistă. Prin mijloace adecvate vârstei copiilor, organizație de pionieri căuta să formeze purtătorilor cravatei roșii trăsături pozitive de caracter: dragostea de muncă, de învățatură, simțul datoriei, respectul față de

profesori, de părinți, de oamenii mai în vîrstă, respectul față de munca altora, disciplina, voința, cinstea, corectitudinea, spiritul tovarășesc de întraajutorare.

Profesorii și învățătorii aveau o atitudine de bunăvoință și simpatie față de organizația de pionieri. Aveau părere bună despre această organizație, care stimula învățatura și disciplina și mobiliza pionierii la diferite activități cu caracter educativ și totodată util: muncă patriotică, acțiuni sportive, artistice etc. Pe drept cuvînt profesorii și învățătorii considerau că în organizația de pionieri nu aveau de învățat decît lucruri bune. Mulți învățători și diriginți au sprijinit cu entuziasm activitatea pionierească. Ei au sesizat rolul pozitiv al organizației de pionieri în procesul instructiv-educativ și au folosit-o cu pricepere pentru a obține rezultate mai bune în munca lor. Organizația de pionieri se bucura de prestigiu atît în fața cadrelor didactice, cît și în fața copiilor. Auzeau nu o dată cîte un pionier spunînd: „Pe cuvîntul meu de pionier!”, atunci cînd promiteau ceva sau voiau să asigure pe cineva că spun adevărul.

Personal, pot să vorbesc despre activitatea organizației de pionieri în deplină cunoștință de cauză, întrucît am făcut parte din primele detașamente de pionieri din orașul

→

←
nostru și mai târziu am fost instructoare superioară. Am fost primită în organizația de pionieri în ziua de 28 octombrie 1949. Rețin această dată memorabilă din viața mea și acum, după mai bine de 60 de ani. Cu câteva

Emblema pionierească

zile înainte, dirigintele ne-a anunțat că după orele de curs va veni tovarășa instructoare de pionieri să vorbească elevilor (eram pe atunci la o școală de fete) care urmau să devină pioniere. A venit o elevă din clasa a zecea, care urma să fie instructoare la detașamentul nostru. A început să ne vorbească cu seriozitate. Ne-a spus că în curînd vom primi cravata roșie de pionier, pe care au cinstea s-o poarte numai elevii buni. Cravata roșie, spunea ea, nu este un simplu obiect de îmbrăcăminte, ea are valoare de simbol. Cele trei colțuri ale cravatei reprezintă clasa muncitoare, țărâtimea muncitoare și intelectualitatea, care împreună construiesc o viață nouă în țara noastră. Cravata de pionier este o părticică din steagul roșu de luptă al clasei muncitoare. Culoarea ei roșie reprezintă sîngele vărsat de clasa muncitoare, în lupta ei pentru eliberarea de sub jugul asupritorilor. Cele trei flăcări de pe insigna pionierească simbolizează unitatea dintre cele trei generații: pionieri, UTC-iști și membri PCR. În ziua următoare, tovarășa instructoare ne-a scris pe tablă Angajamentul solemn al pionierului, pe care noi l-am copiat în caietele noastre. Pentru ziua cînd urma să primim cravata de pionier, trebuia să transcriem frumos Angajamentul pe o foaie volantă și să-l împodobim cu un mic desen din imaginație.

În sfîrșit, a sosit și ziua mult așteptată. Am plecat dimineața spre școală îmbrăcată în uniforma de pionier: bluză albă și fustă bleumarin. Țineam în mînă angajamentul solemn, transcris pe o foaie volantă făcută sul, legată cu o panglicuță roșie de mătase,

așa cum ne învățase tovarășa instructoare. Desenasem în seara precedentă un steag roșu, unul tricolor și o goarnă pionierească, apoi copiasem cu grijă textul. Pentru festivitate, elevele s-au adunat în sala festivă a școlii. Noi, care urmam să devenim pioniere, stăteam în față. Deodată au început să bată tobele și a intrat detașamentul de pionieri, care fusese înființat cu câteva luni înainte. În frunte pășea pioniera care ducea drapelul unității. Era mare, de formă dreptunghiulară, cu franjuri aurii pe margini. Pe fondul roșu al drapelului era imprimată cu auriu insigna pionierească cu cele trei flăcări. În jurul insignei era imprimată cu litere aurii deviza pionierească: „În luptă pentru cauza lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, înainte!”. Răspunsul era: „Tot înainte!”, schițînd un salut cu mîna dreaptă la timp. Pe lîngă pionierele încolonate mergea instructoarea, care purta și ea cravată roșie. A ieșit în față și a ținut o mică cuvîntare despre importanța acestei zile în viața noastră. Apoi a rostit Angajamentul solemn pe fragmente și noi am repetat după ea. A urmat înmînarea cravatei roșii. Instructoarea a luat sulul cu Angajamentul solemn pe care noi îl țineam în mînă, apoi a legat cravata la gîtul fiecărei pioniere, strîngîndu-i mîna și felicitînd-o. În timpul ceremonialului de înmînare a cravatei roșii în sală s-a cîntat cîntecul:

*„Azi e zi de sărbătoare,
Ziua cînd noi voioșii pionieri
Am pornit cu-rflăcărare
Pe un drum presărat cu primăveri.
Ta-ra-ta-ta goarnele le sunăm
Ta-ra-ta-ta și-ntr-un glas noi cîntăm:
Mulțumim din inimă Partidului
Că-ntr-o zi de sărbătoare
Ne-a croit drum nou de pionieri!”*

După ce cravatele au fost înmînate, pioniera care purta drapelul a venit în fața noastră. Instructoarea, stînd lîngă drapel, a rostit deviza, la care noi am răspuns salutînd. Apoi, instructoarea a rostit comanda: „Detașament, primiți în rîndurile voastre pe noii pionieri!”. Atunci rîndurile noastre s-au amestecat și fiecare nouă pionieră a primit cîte o floare de la pionierele „vechi”. Astfel s-a terminat frumosul ceremonial, care mi s-a întipărit în memorie pentru toată viața. Azi înțeleg mai bine ca oricînd semnificația profundă a activității pionierești, frumusețea și utilitatea ei socială.

Ca formă de organizare, pionierii dintr-o școală formau unitatea, care era împărțită pe detașamente, care erau la rîndul lor împărțite pe grupe. Aceste forme de organizare erau conduse de șefii de grupă, președinții de detașament și de unitate, care purtau trese

pe mîneca dreaptă. Activitatea pionierească era îndrumată de instructorii de detașament și instructorul superior pe unitate. Aceștia în mod obligator trebuiau să fie membri UTC. Grupele țineau adunări săptămînal, detașamentele lunar iar unitatea trimestrial. Adunările de detașament și de unitate începeau cu ceremonialul pionierec. La adunările de detașament, conducătorii de grupă raportau prezența către președintele de detașament, iar la adunările pe unitate președinții de detașament dădeau raportul președintelui de unitate. Apoi, în timp ce bătea toba, suna goarna sau se intona un cîntec pionierec, era adus din Camera pionierilor steagul detașamentului sau drapelul unității. Instructorul rostea deviza, la care pionierii așezați în careu răspundeau. Acest ceremonial, cînd era bine organizat, plăcea pionierilor.

Adunările pionierești aveau un conținut educativ. La adunările de grupă se citeau articole din „Scînteia Pionierului”, se învățau jocuri și cîntece pionierești. Unele adunări de detașament erau adunări tematice, organizate pe diferite teme din domeniul științei, istoriei, literaturii, artei. La alte adunări erau invitați oameni importanți, remarcați printr-o activitate deosebită: ilegaliști, deputați în Sfaturile Populare, muncitori fruntași, ingineri. Pionierii, antrenați de instructori, prestau diferite forme de muncă obștească, adecvate vârstei lor: colecționau deșeuri textile și de hîrtie, plante medicinale, ajutau la recoltarea legumelor și fructelor etc.

Uniformă de pionieră

O formă deosebit de importantă și interesantă a activității pionierești erau cercurile. În orașul Arad aceste cercuri au funcționat la Casa Pionierilor, înființată în 1950. Casa aparținuse baronului Andrenyi. După naționalizare s-au efectuat lucrări

→

←
de renovare și reamenajare. În paranteză menționăm că în majoritatea imobilelor naționalizate au funcționat spitale, grădinițe, școli, facultăți, instituții, care au fost grav prejudiciate după retrocedarea acestor imobile, dintre care cele mai multe stau și azi goale, ruinându-se treptat. Revenind la Casa Pionierilor, aceasta fost utilată cu contribuția întreprinderilor industriale ale orașului, care au furnizat mobilierul și echipamentul necesar pentru cercurile tehnice. Rezultatul strădaniilor muncitorilor a fost într-adevăr remarcabil. Se vedea că acei care au lucrat au pus tot sufletul în tot ceea ce făceau, doar era vorba de copiii lor. Au luat ființă cercuri de o mare diversitate: de limba română, matematică, istorie, geografie, cercul micilor naturaliști, cercul de fizică, de chimie. La parterul clădirii se flau cercurile tehnice: de

lăcătușerie, tâmplărie, țesătorie, tipografie, legătorie, cercul „*Mimi îndemnatice*”, de aeromodele, navomodele. Mai existau cercuri sportive și artistice. Lângă sala festivă a Casei Pionierilor, situată la etaj, se afla o cameră cu pereți de oglinzi și parchetul lustruit, unde nu era voie să intri cu încălțăminte de stradă. Aici, fetițele vagonarilor și textilistelor învățau să facă primii pași de balet clasic. Nici cei mici nu au fost uitați. Într-o cameră se afla un șemineu de teracotă frumos ornamentat, care fusese cândva al familiei baronului. Un bec, care ardea în spatele unui celofan roșu la gura șemineului, înlocuia vîlvătaia focului. Aici era „*camera de povești*” unde cei mici, așezați pe scăunele, în jurul povestitorului ascultau fascinați aventurile fantastice ale eroilor de basm.

Azi mai există câteva cercuri la Casa

Pionierilor, care și-a schimbat denumirea în Casa Copiilor. Mai există o deosebire, și anume că acum participarea la cercuri se plătește...

Făcînd o retrospectivă a organizației de pionieri din România, putem spune că a fost o activitate rodnică, cu rezultate remarcabile. Organizația de pionieri a contribuit substanțial la ridicarea la un nivel înalt a învățămîntului românesc. Unii pionieri au devenit cîștigătorii olimpiadelor internaționale. Purtătorii cravatelor roșii au devenit constructorii giganticelor combinate industriale, hidrocentralelor, sistemelor de irigații, fermelor zootehnice etc., azi în cea mai mare parte distruse. Dar amintirea frumoasei vieți pionierești nu poate fi ștersă din mintea și inima celor care au trăit-o!

Prof. Șarlota Cighear

Mulți pseudo-savanți și-au procurat titluri și ranguri științifice, chiar academice, pe căi deloc oneste, fără știință de carte și fără un nivel de moralitate corespunzătoare acestora. Mulți cetățeni au fost înșelați de titlurile științifice ale unor autori, mai ales din SUA, țara cu cea mai mare densitate de pseudo-savanți și de șarlatani mistici deghizați ca oameni de știință.

Cum sistemul de învățămînt din România nu pune accent pe formarea personalităților sănatoase și apte de succes în toate domeniile vieții, baza pregătirii cetățeanului trebuie s-o constituie studiul individual. Filmele și scrierile venite din Vest, în special din SUA, este zona în care capitalismul a exacerbât instinctele primare, cu scopul de ale exploata economic și a domina masele prin ele. În ultimii 25 de ani de falsă democrație, în România slăbiciunea conștiinței multor conaționali necinstiți și iresponsabili a distrus economia națională și a sărăcit majoritatea populației. După cum se știe, capitalismul transformă competiția normală dintre oameni într-o adevărată luptă pentru supraviețuire. Cei mai nocivi factori care acționează, în această societate, sînt continua nesiguranță economică și de viață, bombardamentul informațional negativ, agresiunea mistico-religioasă de diverse forme (religii, astrologie, superstiții, vrăji etc.) și răcirea relațiilor dintre cetățeni din cauza lăcomiei, egoismului, rapacității, necinstei, corupției etc.

Problema nesiguranței personale nu este deloc minoră. În cei 25 de ani de tranziție de la socialism la capitalism, cîteva zeci de mii de cetățeni români s-au sinucis din cauza lipsei de siguranță, determinată de șomerizare, datorii bănești, insuficiența mijloacelor de trai, pierderea locuințelor, injustiție socială etc. Vinovați de moartea acestora se fac liderii

ZEUL BAN ȘI VIITORUL OMENIRII

politico-administrativi și religioși, întrucît toată țîlhăria din România „democrată” s-a făcut în cîrdășia acestora. Ei s-au îngrășat din jaf și corupție, iar majoritatea populației a sărăcit cumplit. Acestor paraziți nici măcar nu le pasă că milioane de români trăiesc sub nivelul de sărăcie, cu mai puțin de 200 de auro pe lună, din cauza incompetenței și corupției lor. Genocidul început după 1990 tînde să ia amploare din cauza unor măsuri de scădere a nivelului de trai. Cine va pedepsi autorii acestui genocid?

Asociațiile mondiale pentru apărarea drepturilor omului nu se ocupă de protejarea vieții oamenilor cinstiți, ci de a homosexualilor, pușcăriașilor (infracțorilor), animalelor fără stăpîn etc. Bogații lumii știu că în România se moare de foame și de lipsă de asistență medicală, însă ne abat atenția către probleme minore (fumatul, drepturile „minorităților” etnice și sexuale etc.). Societatea capitalistă este generatoare de șomaj, inflație, crize de supraproducție și multe alte rele.

Socialismul asigura un minim relativ decent fiecăruia, astfel că majoritatea covîrșitoare a oamenilor nu cunoștea lipsa cronică. Capitalismul sălbatic din România nu cunoaște milă sau umanism. Cine nu se adaptează, nu rezistă condițiilor vitrege și injuste, astfel că moare ca un cîine, fără a interesa cu adevărat pe nimeni. În această situație este foarte greu de găsit o soluție de evitare a îmbolnăvirii, deoarece nu putem schimba orînduirea bestială impusă prin lovitură de stat și dictat financiar extern.

Trăim într-o societate organizată incorect, în care injustiția triumfă, în care oamenii cinstiți și muncitori suferă de frustrări nemeritate. Hoții fură din poziții apărate politic, „șmecherii”

înșeală și se îmbogățesc din munca noastră, tupeștii își autostabilesc salarii enorme (tot din munca noastră), bădăranii ne jignesc la tot pasul, nimeni nu e dispus să ne ia în considerare interesele și să ne protejeze sentimentele delicate etc. Aceasta este societatea bestială în care un lucru (banii, capitalul) are mai mare importanță decît viața omenească. Zeii invocați de religii sînt formali, **căci singurul zeu adorat cu adevărat este zeul BAN**, în toate limbile Pămîntului. Cei care au organizat și apără acest tip de societate sînt inconștienți de imensele rele pe care le produc Civilizației Umane, atît pe termen scurt, cît și pe termen mediu. Capitalismul alienează, îmbolnăvește și ucide oamenii mai puțin rezistenți la stres. Capitalismul poluează, amenințînd viața planetei și a omenirii. Capitalismul cheltuie nesăbuit resursele naturale, punînd viitorul tinerelor generații

sub semnul întrebării. Capitalismul creează războaie și le întreține, punînd în pericol viața întregii umanități și existența planetei.

Noi, oamenii, trebuie să găsim modalități de adaptare la viața socio-economică injustă și nesigură din capitalism, fără a renunța la calitățile specifice Omului. Evoluția pașnică, prin succese mici și continue, e soluția cea mai potrivită pentru reformarea societății injuste în care trăim.

Matei Dăuceanu

SĂ NU NE PIERDEM SIMȚUL UMORULUI

ORA DE „DEMOCRAȚIE”

Pentru că începutul cursurilor bate la ușă, să vedem cum arată școala în noua viziune „democratică”:

Am venit din nou la școală!
N-am venit cu mâna goală,
Ci ne-am aprovizionat
Cu gumă de mestecat
Și semințe de dovleac,
Să-i venim doamnei de hac!
Mai avem și pioanez,
Menite s-o „stimuleze”
Și s-o-nțepe cât mai tare,
Cînd s-o pune pe-ascultare!

Noi sîntem silitori, atoateștiutori,
Și avem mereu cu noi un coș plin de gunoi,
Din care scoatem ne-ncetat

Cîte ceva de dat în cap!
Și dacă doamna vrea să plece,
Trebuie s-avem cu toții „zece”!

Chiar fără să-nvățăm ceva,
Fiindcă noi facem „ordinea”!
Că vezi, de scaun stă lipit,
Ca de-obicei un ou clocit...
Deci, doamna de va fi rebelă,
Va deveni pe loc „pubelă”,
Și-n viitor... să-și ia umbrelă!
C-așa este-n „democrație”:
Ora de curs – o nebulie!
Și rîdem ca la Revelion
De profa care-a ajuns bufon!

Noi sîntem silitori, atoateștiutori,
Și avem mereu cu noi un coș plin de gunoi,
Din care scoatem ne-ncetat
Cîte ceva de dat în cap!

Mariana-Aurelia Pleșa

9 SEPTEMBRIE, ZIUA NAȚIONALĂ A REPUBLICII POPULARE DEMOCRATE COREENE

Acum cîteva mii de ani, în timp ce Hwanung, fiul Cerului, guverna peste oameni, un tigru și un urs doreau neapărat să se transforme în oameni. Cei doi l-au rugat pe Hwanung să le

îndeplinească dorința, iar acesta le-a promis că îi va transforma, dar le-a pus o condiție: transformarea lor va fi posibilă numai dacă vor fi capabili să stea într-o grota timp de 100 de zile și să mănînce doar usturoi. După cîteva zile, fiindu-i frică de întunericul din peștera și simțind nevoia să vîneze, tigrul s-a dat bătut, iar după numai 21 de zile ursul s-a transformat în femeie și i-a cerut lui Hwanung să-i găsească un soț. Cuplul a dat naștere unui fiu, Dangun, regele care a creat Gojoseonul, primul regat din peninsula coreeană. Această frumoasă legendă stă la baza fondării a ceea ce este astăzi plastic cunoscută drept „țara dimineților liniștite”, Choson, în limba coreeană, sau Coreea, pentru români.

Originile vieții și ale primelor civilizații pe pămînt coreean se pierd în negura timpului. Ustensilele de piatră datînd din paleolitic inferior au fost descoperite în grota calcaroasă de la Keunmuru, localitatea Sangweun, în vecinătatea capitalei R.P.D. Coreene, Phenian.

Dovezile arheologice aduc cu sine urmele unei societăți matriarhale, în care principala activitate economică o constituia vînașoarea. Strămoșii coreenilor fondează în secolele 8-7 î.Hr. primele lor formațiuni statale, Gojoseon, Buyeu și Djinguk. Gojoseonul, așa cum am arătat, are reputația de a fi intrat în istorie drept prima formațiune statală a Peninsulei Coreea, care se întindea pe un vast teritoriu, cuprinzînd nord-vestul peninsulei coreene de astăzi și provinciile Liaodong și Liaohe din China de astăzi.

Populația celor trei regate avea aceeași origine antro-po-etică și vorbea aceeași limbă. Produsele metalice introduse în perioada celor trei regate au avut un rol însemnat asupra țărilor vecine Coreei, avînd o mare influență chiar și asupra dezvoltării civilizației japoneze. În anul 586, capitala Gojoseonului este transferată în fortăreața Djang-An, în Phenianul de astăzi, din această perioadă datînd și introducerea budismului în Coreea, în secolul al 4-lea.

Koryo, primul stat coreean unificat, vede lumina zilei în 918, cuprinzînd întregul teritoriu coreean, și va dăinui sub această formă timp de 470 de ani.

În 1403, coreenii crează prima tipografie din lume cu litere metalice, iar în anul 1446, o comisie de savanți, sub conducerea poetului Son-Sam Mun elaborează alfabetul național coreean.

Anii de dominație japoneză nu au reușit sub nici o formă să știrbească unitatea națională a poporului coreean, care, mai mult decît atît, a ieșit din anii grei de luptă de guerilă împotriva regimului

militarist japonez cu mult întărit.

La scurt timp după eliberarea Coreei, la 15 august 1945, urmare a unor triste conjuncturi geostrategice, norii negrii ai divizării încep să planeze asupra Țării Dimineților Liniștite.

În fața acestei situații, Partidul Muncitoresc Coreean a propus, în martie 1948, reunificarea țării prin constituirea unui organism legislativ suprem, urmare a unor alegeri generale care să aibă loc în toata Coreea, avînd ca punct terminus formarea unui guvern popular și democratic, care presupunea unirea tuturor forțelor, atît din Nord, cît și din Sud. În aprilie 1948 are loc la Phenian o conferință comună a reprezentanților partidelor și organizațiilor sociale de pe ambele laturi ale paralelei de 38 de grade, cu participarea a 695 de delegați din 56 de organizații. La invitația lui Kim Il Sung, un mare număr de personalități sud-

coreene iau parte la acest major eveniment.

În cele din urmă, conferința adoptă „Rezoluția cu privire la situația politică a Coreei” și „Apelul către toți coreenii”, condamnînd alegerile separate din Coreea

←
de Sud și preconizând instaurarea unui guvern unic. **Pe aceasta baza, la 9 septembrie 1948, este proclamată Republica Populară Democrată Coreeană.**

În concordanță cu Articolul 17 al Constituției Socialiste din 1998, „independența, pacea și solidaritatea sunt ideile de bază ale politicii externe și principiile activităților externe promovate de RPDC”. Cu atât mai mult, „statul trebuie să stabilească relații diplomatice, cât și politice, economice și culturale cu toate țările prietene, pe principii completei egalități în drepturi, independenței și respectului mutual, al neamestecului în treburile interne și al câștigului reciproc”. RPDC este membră a majorității organizațiilor internaționale, la data de 17 septembrie 1991 fiind admisă în ONU.

România și RPD Coreeană au stabilit relații diplomatice la 26 octombrie 1948, la aproape două luni de la proclamarea

statului coreean, țara noastră fiind al patrulea stat care a recunoscut Guvernul condus de Kim Il Sung. În 1951 se deschid în ambele capitale și misiunile diplomatice.

Dacia 1310 pe străzile Phenianului
(fotografie din arhiva personală a autorului)

Partea română a dat dovadă de solidaritate sinceră cu poporul coreean în anii grei ai războiului, trimițând ajutoare umanitare în valoare de circa 160 milioane de lei, precum și mai bine de 200 de vagoane de alimente

și medicamente. Peste 200 de copii și tineri coreeni au beneficiat de aportul cultural și științific al învățământului românesc, păstrând frumoase amintiri din perioada în care s-au desăvârșit intelectual, studiind în țara noastră.

Până în 1989, românii au construit în „țara dimineților liniștite” o fabrică de tractoare, una de ciment, una de medicamente și două spitale complete (la Phenian și Nampo).

Cele două țări au astăzi orientări politice diferite, însă români simpli, precum și partide de stînga și asociații au strîns legături cu poporul coreean, luînd cunoștință și sprijinind tendințele sale progresiste. Iată, așadar, că nici **distanța mare care desparte țările noastre și nici schimbarea de regim nu au împiedicat și nu pot împiedica popoarele român și coreean să se simtă aproape și să dezvolte între ele o prietenie trainică.**

Ciprian Pop

ANSAMBLUL ALEXANDROV - MĂREȚIA ȘI SENSIBILITATEA SPIRITULUI RUSESC

Am văzut adesea, pe *Youtube* și pe alte surse, videoclipuri cu melodiile Ansamblului Armatei Ruse Alexandrov. Melodii încântătoare, interpretate la un înalt nivel artistic, fie că făceau parte din repertoriul național rusesc, fie că făceau parte din repertoriul internațional. Împreună cu soția, petreceam ore bune în fața calculatorului urmărind „*Katiușa*”, „*Kalinka*”, „*Oci Ciornîie*”, „*Slavianka*”, dar și „*Crazy Music*”, „*Show Must Go On*”, „*Happy*”, în interpretarea unică și excepțională a Ansamblului Alexandrov.

Repertoriul vast, cuprinzînd melodii din toate genurile muzicale și din toate țările lumii, ne arată fenomenala capacitate de asimilare și sporire a valorii pentru fiecare melodie, pentru fiecare gen muzical adoptat. Aceasta presupune un înalt nivel profesional, o muncă intensă, o foarte bună coordonare pentru obținerea acestor rezultate. Rezultate a căror sumă generează imensul succes pe care Ansamblul

Alexandrov l-a obținut pe scenele lumii. Nu o dată m-am întreat: „*Voi avea oare ocazia să văd pe viu, într-un concert, acest minunat ansamblu? Aici, în România, unde nu au cîntat niciodată?*” Pe neașteptate, dorința mi s-a împlinit, sub forma unei invitații trimise de **Centrul Rus de Știință și Cultură București**, pentru concertul

din data de 12 septembrie 2015, ora 17, la Sala Radio din București. Am decis, împreună cu soția, să participăm, orice ar fi!

... Sîmbătă, 12 septembrie. Ploaia ce cădea neînterupt de vineri s-a oprit. Semn bun! Urcăm în autobuz și ajungem într-un București înnorat, mai repede decît am prevăzut. Deoarece avem timp berechet la dispoziție, ne hotărîm să străbatem drumul pînă la Sala Radio pe jos. Pornim

pe str. Dinicu Golescu în jos, preț de două stații de tramvai, pînă la intersecția cu str. Berzei. Căutăm un loc pe unde să traversăm și intrăm pe str. Berthelot.

Ajungem la Sala Radio pe la 15,30, cu mult timp înaintea începerii spectacolului. În afară de trei tineri ce stăteau pe trepte și de agentul de pază, nici țipenie de om. Ne hotărîm să

facem o plimbare pe străzile învecinate, pentru a mai revedea locuri pe unde n-am mai fost de multă vreme. O idee inspirată, căci descoperim o scurtătură care ne scoate din fața Sălii Radio direct într-o intersecție unde - surpriză! - se desprinde la stînga din str. Berzei o arteră nouă, care iese în str. Gării de Nord. Iată, se vede și gara, la distanță nu prea mare. Promit soției o plimbare la ceas de seară, după terminarea concertului, și ne întorcem la Sala Radio.

Este deja ora 16. Încep să sosească primii invitați. Pe trepte, la intrare, ne întîlnim cu Alex Mîță și cu soția sa. Apare și Alexandru Voicu, redactor-șef la „*Scânteia AS*”, un vechi colaborator. Schimbăm primele impresii, îl salutăm pe Pavel Alekseenko și ne îndreptăm spre intrare. Remarcăm prezența multor personalități din lumea culturii românești: prof. academician Răzvan Theodorescu, cunoscutul scriitor Dinu Săraru împreună cu fiica sa, Ruxandra, domnul

Corneliu Vadim Tudor, prof. Nicolae Iliescu, secretar științific al Academiei Române, Irina Nistor, cunoscut critic de film, actrița Anca Sigartău și mulți alții. Sînt prezenți veterani de pe frontul antihitlerist, oameni care, în ciuda anilor, se țin bine. Se aude vorbindu-se frecvent rusește: sînt reprezentanții

minorității rușilor din România și rușii care lucrează în București.

Numai ce apucăm să ne ocupăm locurile și începe spectacolul! În cuvântarea de deschidere, d-na Natalia Mujennikova, Secretar 1 al **Ambasadei Federației Ruse în România** și director al **Centrului Rus de Știință și Cultură**, face un istoric al acestui ansamblu. **Corul Armatei Roșii**, înființat

în anul 1928, avându-l ca prim dirijor pe **Aleksandr Vasilievici Alexandrov**, avea atunci doar 12 membri. De atunci, acest cor s-a mărit continuu, astfel că în prezent numără peste 300 de militari cu pregătire muzicală și artistică. Pentru spectacolul de la Sala Radio au fost aduși 120 de membri. Spectacolele din România fac parte dintr-un turneu amplu, desfășurat în țările ce au făcut parte din coaliția antihitleristă în cel de-al doilea război mondial. Acest turneu a fost organizat cu ocazia împlinirii a **70 de ani de la Victoria din 1945**.

La un semn al dirijorului, începe spectacolul! Un sound copleșitor, care ne pătrunde, pe noi, spectatorii, prin fiecare fibră a trupurilor și sufletelor noastre. Momentele de sensibilitate, când parcă

vedem aieva cursul liniștit al Volgăi sau auzim freacăntul vântului printre pădurile nesfârșite de mesteceni, alternează cu momentele de forță și măreție care ne fac să simțim tăvălugul de fier și foc al **Armatei Roșii** în ofensivă, pînă la Berlin. Iar imaginile de pe imensul ecran aflat deasupra Ansamblului, ce ne arată o armată rusă în plin proces de pregătire, sună ca un avertisment pentru toți cei, mînați de tendințe expansioniste, s-ar îndrepta spre Federația Rusă.

Acesta este spiritul rusesc, care ne învăluie generos cu fiecare acord al cîntecelor **Ansamblului Alexandrov**: un cumul de sensibilitate, forță și măreție. Măreția unei țări care, de la Kaliningrad pînă la capul Dejnev, se întinde pe parcursul a zece fusuri orare.

Urmează cunoscutele „*Katiușa*”, „*Ochi Ciornie*”, „*Slavianka*”, „*Smugianka Moldovanka*”, aplaudată îndelung. Urmează apoi melodia „*Hotiati Russkii Voini?*” (*Vor Oare Rușii război ?*), o replică dată propagandei imperialiste occidentale, care vrea să-și ascundă intențiile expansioniste prezentîndu-i pe ruși în cele mai negre culori. Nu, propagandiști de doi bani, rușii nu vor război!

Ansamblul Alexandrov ne oferă în continuare o surpriză plăcută: o melodie românească de la începutul anilor '60. Îmi amintesc de ea, o ascultam la radio cînd eram copil: „*O comună-î țara-ntreagă*”. Acum, în acest moment, această melodie are un număr record de distribuiri pe **Facebook**. Asta spune multe!

Urmează o melodie deosebită, „*Valurile Amurului*”. O melodie pe care am auzit-o - se putea altfel? - tot în anii copilăriei. O lacrimă mi se prelinge pe obraz. O lacrimă în

amintirea copilăriei pierdute cîndva, demult... Simona îmi șoptește, emoționată: „*Ce vals minunat!*”

După un recital la balalaică și acordeon, în ropote de aplauze, urmează... celebra „*Kalinka*”! Iar finalul este apoteotic; se interpretează „*Serile Moscovei*”, cu un public care aplaudă îndelung! Un final incendiar la un spectacol excepțional!

... Părăsim sala. Nu uităm să-i mulțumim

d-nei Mujennikova pentru aceste două ceasuri de desfătare sufletească. Ne despărțim de Alex Mîță și de soția sa, de Alexandru Voicu și ne îndreptăm, într-o plimbare de seară, spre Gara de Nord, pentru a lua trenul spre casă.

Cît a durat drumul, am schimbat impresii despre spectacol. Un spectacol magnific, o parte din cultura rusă, ea însăși o mare cultură a omenirii! Un veritabil balsam pentru sufletul alterat de toate „*Jingle Bells*”-urile ce ne-au invadat dinspre zgîrie-norii de peste Atlantic. Cea mai bună pildă care ne-a arătat că orizontul spiritual, atît individual cît și colectiv, nu se poate limita doar la apus, ci trebuie să cuprindă toate punctele cardinale!

Marian Rădulescu

PREȘEDINTELE VENEZUELEAN A FĂCUT O VIZITĂ DE STAT ÎN CHINA

Președintele Republicii Bolivariene Venezuela, Nicolás Maduro, a participat la începutul lunii septembrie la o reuniune de lucru cu omologul său chinez Xi Jinping, reuniune în care s-a convenit, printre altele, asupra unei serii de noi proiecte pe toată linia de cooperare pentru dezvoltare industrială, agro-industrială și tehnologică.

Președintele a calificat reuniunea drept una „*extraordinară*” și, în plus, a subliniat că autoritățile venezuelene și chineze susțin întâlniri în cea de-a XIV-a Comisie Bilaterală Mixtă, comisie ce a fost promovată de către Comandantul Suprem Hugo Chávez, ca parte a configurării unei lumi multicentrice și pluripolare. Delegații în această Comisie au elaborat

un Plan Comun de Dezvoltare pentru următorii 10 ani (2015-2025). Astfel,

Președinții Nicolas Maduro și Xi Jinping

s-a semnat un document pentru instituirea de „*Zone Economice Speciale în Venezuela*”, „*beneficiind de toată experiența acumulată de către Beijing și care se adaptează foarte bine planului*

patriei și elementelor noilor motoare de progres”.

Nicolás Maduro a anunțat că se va deschide în Venezuela **Institutul Confucius**, avînd în vedere că există interes pentru o mai mare apropiere spirituală și cunoaștere politică între Republica Populară Chineză și Patria lui Bolívar.

Pe durata acestei vizite de stat în China, s-a semnat un Program Special în valoare de 5 miliarde de dolari, program ce va contribui la creșterea producției petroliere în următoarele luni. De asemenea, s-a semnat un acord pentru susținerea domeniului acvifer și s-au finalizat negocierile pentru construirea unei fabrici de structuri pentru locuințe în localitatea venezueleană Barcelona, care va servi drept sprijin pentru programul

←
național „Marea Misiune Casa Venezuelă”. De asemenea, s-au parafat alianțe pentru ridicarea de fabrici în domeniul tehnologiei și automatizării, pe lângă

extinderea *Companiei Mixte Orinoco*. Președintele Nicolás Maduro a participat și la evenimentele comemorative privind împlinirea a 70 de ani de la victoria anti-imperialistă a poporului chinez în fața

ocupației japoneze și începutul noii ere a Ridicării Chinei.

Sursa: MPPRE

În perioada 16-18 septembrie s-au desfășurat, în WashingtonDC, capitala „Imperiului American”, „Zilele de acțiune *contra Blocadei*”, convocate de **Comitetul Internațional pentru Pace, Justiție și Demnitatea Popoarelor** și de **IFCO / Pastorii pentru Pace**, cu sprijinul grupurilor de solidaritate cu Cuba din SUA, campanie presărată cu acțiuni solidarare din alte orașe

americane și din diverse țări ca Belgia, Brazilia, Canada, Rusia, Suedia și Elveția.

Organizatorii evenimentului au anunțat că au fost confirmate 44 de vizite la Congres, din care 37 birouri de Congresmeni și 7 birouri de Senatori.

Delegații la Campanie provin din Canada, SUA și Puerto Rico, și printre asistenți se vor afla scriitori și acadmeicienii Stephen Kimber, John Kirk și Arnold August, din Canada; patriotul Rafael Cancel Miranda și Jan Susler,

avocată a luptătorului pentru independență portorică Oscar Lopez Rivera, care este deținut în SUA de peste 34 de ani.

Lista participanților a cuprins clerici, activiști pe tărîm social, avocați, sindicaliști și licențiați ai **Școlii Latino-americane de Medicină (ELAM)**.

Programul a cuprins proiecția documentarului „*Învățătoarea*”, de Catherine Murphy, despre Campania de Alfabetizare din Cuba, și care onorează memoria lui Saul Landau și Lucius Walker, mari prieteni ai Cubei decedați în luna septembrie.

De asemenea, s-a desfășurat o manifestare cultural-ecumenică la Biserica Baptistă; expoziția de fotografii „*Cei 5 Cubanezi se întorc, o țară întreagă îi celebrează*”, de Bill Hackwell, și diferite conferințe. Peste 60 de organizații din diferite țări au aderat la această campanie de denunțare a blocadei economice, comerciale și financiare impusă de Statele Unite contra Cubei de peste jumătate de secol cu scopul de a înghetă, prin foamete și lipsuri, poporul cubanez care a rezistat cu demnitate efectelor acestei politici genocide.

Printre organizațiile participante s-au aflat,

alături de numeroase organizații americane: *Alba-France*, din Franța, *Australia-Cuba Friendship Society*, *Bangladesh Sramik Federation*, *Canadian Network on Cuba (CNC) Toronto* și *Club Argentino de Periodistas*

Amigos de Cuba. Altele vin din țări ca Brazilia, Regatul Unit, El Salvador, Danemarca, Gambia, Guyana, Belgia, Liban, Rusia, Kenya și Suedia.

Sursa: Buletinul de Presă al Institutului Cubanez de Prietenie cu Popoarele – ICAP)

PLOILE TORENȚIALE AU FĂCUT RAVAGII ÎN R. P. D. COREEANĂ

Zece de oameni au murit, în urma inundațiilor provocate de ploile torențiale, în R.P.D. Coreeană. Cea mai afectată zonă este regiunea Rason, unde au fost distruse peste 1.070 de clădiri rezidențiale și 99 de școli, spitale și sedii ale unor instituții, potrivit agenției de presă nord-coreene KCNA.

Sute de hectare de teren sunt inundate. Cel puțin 40 de oameni au murit din cauza intemperiilor, a mai precizat KCNA.

Pe 12 august, cel puțin zece oameni au murit și sute de case au fost distruse în inundațiile produse în provincia nord-coreeană Hwanghae.

Astăzi, **14 septembrie 2015**, am luat la cunoștință cu o imensă surprindere despre dispariția fulgerătoare a lui CORNELIU VADIM TUDOR, fondator și Președinte al Partidului România Mare (PRM), poet, scriitor, publicist și un incontestabil patriot.

Membrii **Asociației „SCÂNTEIA”** exprimă profundul regret față de moartea acestuia și-i aduc un ultim omagiu celui care a fost numit pe drept **TRIBUNUL**.

Corneliu Vadim Tudor va rămîne veșnic în

COMUNICAT LA MOARTEA LUI CORNELIU VADIM TUDOR

amintirea noastră precum și a milioane de români care l-au stimat și l-au admirat, și transmit și pe această cale, la ceas de grea încercare, sincere condoleanțe familiei îndurerate.

Odihnească-se în pace!

Președinte Petre Ignatencu

Notă: Asociația „SCÂNTEIA” împreună cu Partidul Comunist Român au depus o coroană de flori la catafalcul lui Corneliu Vadim Tudor de la Biserica Sf. Gheorghe cel Nou, iar o delegație a participat la ceremonia de înmormântare a acestuia de la Cimitirul Ghencea Civil.

TABLOU DE TOAMNĂ...

Septembrie... Iarăși toamnă... Zile tot mai mici, nopți tot mai lungi și

gânduri tot mai multe... Fiecare cu ale lui...
Țăranii privesc și fluieră a pagubă către hambarele în care s-a strecurat perfid ecoul secetei de peste vară, apoi își coboară gândurile în pivnița întunecoasă în care

așteaptă cumiți damigenele cu țuca și vinul care le va mai înmuia aleanul...
Angajații privesc deja înfrigurați spre iarna ce se va împodobi cu facturi încărcate la căldură, rugându-se în sinea lor ca Luna Cadourilor să nu le aducă în dar majorări de prețuri sau disponibilizări în prag de Sărbători...

La antipozi, capitaliștii calculează de zor cifrele de afaceri, extrag profiturile care vor fi investite judicios pentru interesele personale și ale firmelor, și se gândesc la metode de „eficientizare”...

Iar politicienii, întorși la cuiburile lor de prin vacanțe mai mult sau mai puțin exotice, încep să fie frământați de mizele electorale ale anului ce vine, gândindu-se cum să ne mai convingă că unii sunt mai buni ca alții, iar ceilalți ca primii, și în ce fel să ne mai spună că azi e mai rău ca ieri, dar mai bine ca mâine...

A sosit toamna... Cu nostalgii și calcule reci, cu bucurii pentru unii și tristeți pentru alții...

A.V.

NOI SUCESE SPORTIVE PENTRU PREȘEDINTELE PETRE IGNATENCU

La începutul lunii septembrie a.c. au avut loc **Campionatele naționale la Kaiac-canoe și Dragon Boat** pe pista de apă de nivel internațional de la Bascov-Budeasa unde a participat și tovarășul Petre Ignatencu, președintele Asociației Scânteia și al PCR dar și directorul revistei noastre. Acesta a reușit un frumos succes obținând două medalii de aur, implicit două titluri de campion național, în probele de kaiac și două de bronz, una la Dragon Boat în echipa Clubului Sportiv Titanii.

Adresa redacției:

Strada Episcop Radu, Nr. 31, București, sector 2, cod poștal 020752

Colectivul redacțional:

Petre Ignat:	Director (tel: 0766746682)
Alexandru Voicu:	Redactor Șef (dalexvoicu@gmail.com ; tel: 0724387629)
Daniel Filimon:	Redactor
Mariana Aurelia Pleșa	Redactor
Contact redacție:	scanteiaasociatia@gmail.com